

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht
tel (030) 231 36 46
fax (030) 234 29 95
e-mail: info@schoolpleinadvocaten.nl
www.schoolpleinadvocaten.nl

Correspondentie uitsluitend:
Postbus 13319
3507 LH Utrecht

secretariaat
Els Oostrum
Lenny Peeters

mr R Vleugel
mr S Spans
mr J M (Hans) Langenberg
mr D Gürses
mr W Boelens
mr J E Jalandoni
advocaten en procureurs

▼ The Registrar
European Court of Human Rights
Council of Europe
F-67075 Strasbourg-Cedex
Per Post

ons kenmerk

uw kenmerk

Utrecht

JM Sison / Staat DG 2006 11578/06 Sison v. the
20020567E Netherlands

6 juni 2006

Geachte heer/mevrouw,

Bijgaand zend ik u de door u opgevraagde documenten toe.

Hoogachtend,

Mr. D. Gürses

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

AUTHORITY¹
(Rule 36 of the Rules of Court)

I, Jose Maria Sison
Roosevelthlaan 77D, 3526 BK Utrecht
(name and address of applicant)

hereby authorise Mr. D. Gurses; mr. J.M. LANGENBERG
mr. W. Boelens, Schoolplein 5A
3501 PX Utrecht
(name, address and occupation of representative)

to represent me in the proceedings before the European Court of Human Rights, and in any subsequent proceedings under the European Convention on Human Rights, concerning my application introduced under Article 34 of the Convention against

Nederland
(respondent State)

on 24 maart 2006
(date of letter of introduction)

Utrecht 13 april 2006
(place and date)

[Signature]
(signature of applicant)

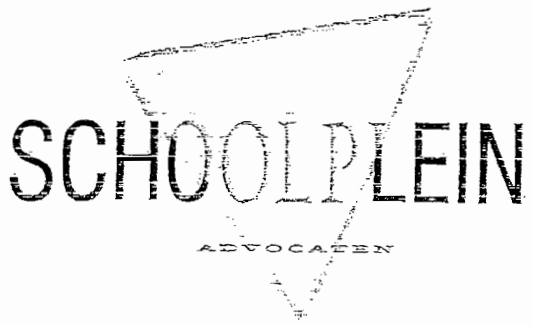
I hereby accept the above appointment

[Signature]
(signature of representative)
mr. J.M. Langenberg

[Signature]
Mr. D. Gurses

[Signature]
mr. W. Boelens

1. This form must be completed and signed by any applicant wishing to be represented before the Court and by the lawyer or other person appointed.

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht
tel (030) 251 36 46
fax (030) 254 28 65
e-mail: schoolplein@wanadoo.nl

Correspondentie uitsluitend:
Postbus 13319
3507 LH Utrecht

mr R Vleugel
mr S Spans
mr J M (Hans) Langenberg
mr D Gürses
advocaten en procureurs

De minister van Financiën
Postbus 20201
2500 EE DEN HAAG

secretariaat
Els Oostrum
Lenny Peeters

Per Telefax: 070-3427984

ons kenmerk
J.M.C. Sison

uw kenmerk

Utrecht
20 maart 2003

BEZWAARSCHRIFT

van

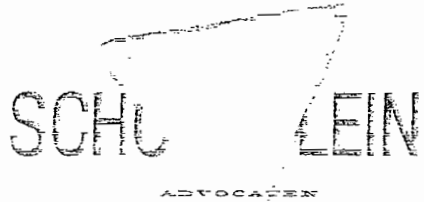
J.M. SISON, wonende te Utrecht en in deze zaak aldaar woonplaats kiezende op het kantoor van mr D. Gürses aan het Schoolplein 5 A die door betrokkene bepaaldelijk is gevolmachtigd in deze voor hem op te treden.

Het bezwaarschrift richt zich tegen de beslissing van de Minister van Financiën d.d. 7 maart 2003 dat hierbij in kopie wordt overgelegd*.

Betrokkene stelt dat de Minister van Financiën, hierna te noemen de Minister, onrechtmatig handelt door te weigeren, ingevolge artikel 6, eerste lid, onderdeel b van de Europese verordening nr. 2580/2001, zijn bevoegdheid te gebruiken om een machtiging te geven aan de gemeente Utrecht om tegoeden, andere financiële activa of andere economische middelen ter beschikking te stellen aan betrokkene. Deze middelen dienen als minimale voorzieningen om te voorzien in de noodzakelijk kosten van het bestaan van betrokkene zelf. Betrokkene beschikt niet over deze middelen. Het is onaannemelijk en onrechtmatig om te stellen, zoals de Minister het stelt, dat deze middelen ingezet zouden zijn om terrorisme te financieren.

Zoals bekend, werd betrokkene voor het eerst op 13 augustus jl. op de lijst Sanctieregeling terrorisme 2002 III van 13 augustus 2002 en de Wijziging Sanctieregeling terrorisme 2002 III van 23 augustus 2002 geplaatst. Naar aanleiding van deze regeling werden op 15 augustus 2002 door de Nederlandse regering jegens betrokkene diverse sancties ingesteld, en deze zijn op dezelfde dag van kracht geworden. De gemeente Utrecht deed op 10 september 2002 een verzoek aan de Minister om ontheffing van de ingestelde sancties. Op 27 september 2002 heeft de Minister de gevraagde toestemming gegeven, waarna de gemeente Utrecht de verstrekkingen van eerste levensbehoeften aan betrokkene heeft hervat.

Op 30 oktober jl. is een EU-sanctieregeling op grond van EG-verordening Nr. 2580/2001 van de Raad van de Europese Unie van 27 december 2001, inzake specifieke beperkende maatregelen tegen bepaalde personen en entiteiten met het oog op de strijd tegen het terrorisme bekendgemaakt. Vanaf dat moment is het verboden aan betrokkene, middelen van welke aard ook te verstrekken. Tot dat moment verstrekke de gemeente Utrecht de volgende middelen op grond van de ROA aan de heer Sison:

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

- de toelage,
- de huisvesting en
- de verzekeringen.

De gemeente Utrecht heeft op 30 oktober 2002, op grond van artikel 6 van de bedoelde verordening opnieuw aan de Minister een machtiging gevraagd om aan betrokkene deze middelen te blijven verstrekken. Echter, zonder enige motivering en uitleg wordt deze machtiging geweigerd. Betrokkene stelt dat deze beslissing in strijd is met het zorgvuldigheids- het motiverings- en het gelijkheidsbeginsel.

De beslissing van 7 maart jl. is in strijd met het beginsel van een deugdelijke motivering, zoals neergelegd in artikel 3:46 e.v. Algemene wet Bestuursrecht. Er wordt in de beslissing op geen enkele wijze deugdelijk ingegaan op welke veranderde omstandigheden thans een beroep wordt gedaan om de machtiging te mogen en kunnen weigeren. Immers, betrokkene is op dezelfde gronden als die van de sanctieregeling tegen terrorisme 2002 III, op de lijst van de EU gezet. Alleen al op grond van schending van de motiveringsplicht van artikel 3:46 e.v. Algemene Wet Bestuursrecht zou het bezwaarschrift gegrond dient te worden verklaard.

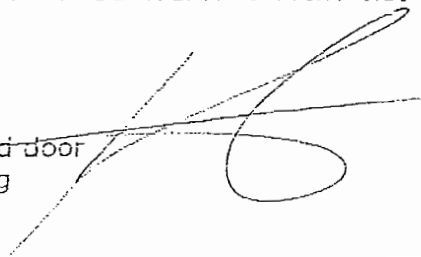
De Minister stelt bovendien in de bestreden beslissing dat het kabinet het grootste belang hecht aan een effectieve strijd tegen terrorisme en de financiering daarvan. Het zou volgens het kabinet tegen het kabinetsbeleid zijn, indien een machtiging als bedoeld in artikel van 6 van de verordening wordt verleend, de personen vermeld op vorenbedoelde lijst te voorzien van enige financiële middelen. Het is voor betrokkene zeer onduidelijk hoe dit te rijmen valt met de eerder verleende machtiging/ontheffingsbesluit. Dat betekent in casu dat het kabinet het ene moment wel een machtiging verleent en het andere moment weer niet. Dit is absoluut strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur die bij de bevoegdheidsuitoefening in acht moeten worden genomen.

Bovendien is dit kabinetsbeleid, zoals verwoord in het bestreden besluit, in strijd met resolution 1452 (2002) van de Security Council van de United Nations, waarin duidelijk aangegeven wordt dat aan de personen die op de voornoemde "terroristenlijst" staan, de middelen verstrekt mogen worden om in hun eerste levensbehoeften te voorzien. Ook zij hebben het recht om te leven en te overleven. Ook het Nederlandse Kabinet dient deze besluiten van de Security Council op te volgen op grond van artikel 25 Chapter of the United Nations.

Betrokkene behoudt zich uitdrukkelijk het recht voor om dit bezwaarschrift in een later stadium eventueel nader te voorzien van gronden c.q. toelichting.

Aldus verzoekt betrokkene Uw Minister de bestreden beslissing te vernietigen en aan de Gemeente de verzochte machtiging op grond van artikel 6 van de genoemde verordening te verlenen, zodat de Gemeente Utrecht het verstrekken van de voorzieningen kan hervatten.

Gemachtigde
 Mr D. Gurses
 voor deze getekend door
 Mr J.M. Langenberg

Annex 21

105

Verslag van een hoorzitting als bedoeld in artikel 7:2 van de Algemene wet bestuursrecht met de heer J.M.C. Sison, gehouden op 1 mei 2003 bij het Ministerie van Financiën te Den Haag.

Aanwezig:

De heer Sison, zijn advocaat mr. Langenberg en de tolk mw. Reule.

Voor de minister van Financiën: Mw. mr. drs. Van den Ende, hoofd afdeling Financiële stabiliteit (voorzitter); mr. Van Emden, afdeling Marktgedrag en Effectenverkeer; mr. Qvist, afdeling Integriteit (verslag).

De voorzitter stelt zichzelf en de twee andere medewerkers van het ministerie voor. Zij vat de zaak waarop de hoorzitting betrekking heeft samen onder verwijzing naar de daarvoor meest relevante documenten, namelijk de machtigingsaanvraag van de Gemeente Utrecht van 30 oktober 2002, de afwijzende beschikking van de minister van Financiën van 7 maart 2003 en het bezwaarschrift van de heer Sison van 20 maart 2003. De voorzitter wijst erop dat de hoorzitting wordt gehouden in het kader van de verplichting voor bestuursorganen op grond van de Algemene wet bestuursrecht om belanghebbenden in staat te stellen te worden gehoord in bezwaarprocedures. Van de hoorzitting zal een verslag worden gemaakt. Daarna zal een heroverweging plaatsvinden van de beschikking van de minister.

De heer Langenberg stelt de vraag of tijdens de hoorzitting naar voren gebrachte nieuwe feiten ook meegewogen zullen worden bij de heroverweging van de beschikking. Dit wordt door de voorzitter bevestigd.

De heer Langenberg wijst erop dat VN-resolutie 1452 (20 december 2002), die een uitzondering maakt op een bevrozingsgebod ten behoeve van het levensonderhoud van door een bevrozing getroffen personen, reeds bestond op het moment dat de minister (op 7 maart 2003) de machtigingsaanvraag door de Gemeente Utrecht op grond van de EU-verordening 2580/2001 afwees. Hierdoor heeft de minister volgens de heer Langenberg in strijd met de VN-resolutie gehandeld. Bovendien werd de eerdere ontheffingsaanvraag door de Gemeente Utrecht op 27 september 2002 op grond van de nationale regelgeving ingewilligd. De afwijzing ging ook niet gepaard van enige motivering.

De heer Langenberg wijst ook op de EU-verordening 561/2003 van 27 maart 2003, die uitvoering geeft aan VN-resolutie 1452. Deze verordening wijzigt verordening 881/2002 in die zin dat een nieuw artikel 2bis wordt ingevoegd, inhoudende dat artikel 2, tweede lid, van de verordening (dat het verbod van terbeschikkingstelling van tegoeden aan leden van het Al

31 70 3427984

106

Qa'ida-netwerk regelt) niet van toepassing is "op tegoeden en andere economische middelen waarvoor geldt dat een bevoegde autoriteit [...] heeft vastgesteld dat die tegoeden of andere economische middelen noodzakelijk zijn ter dekking van basisuitgaven, zoals betalingen voor voedsel, huur of hypotheeklasten, geneesmiddelen of geneeskundige behandelingen, belastingen, verzekeringspremies of openbare voorzieningen [...]". De heer Langenberg geeft toe dat de heer Sison niet op de lijst behorende bij EU-verordening 881/2002 staat, maar interpreteert deze recente toevoeging aan een EU-verordening in die zin dat een staat niemand op diens grondgebied kan toelaten zonder in de eerste levensbehoeften van die persoon te voorzien. Met een beroep op het gelijkheidsbeginsel zou dit ook op de heer Sison van toepassing moeten zijn, ook al valt de bevrozing van zijn tegoeden onder een andere verordening.

De heer Langenberg meldt dat in het kader van deze bezwaarprocedure een verzoek om voorlopige voorziening is ingediend bij de Rechtbank Utrecht. Hij verwacht dat de zitting binnen twee weken zal plaatsvinden en geeft de minister in overweging om daaraan voorafgaand de heroverweging te bewerkstelligen.

De voorzitter vat het betoog van de heer Langenberg samen, enerzijds als een verwijzing naar de argumenten zoals omschreven in het bezwaarschrift en anderzijds als een beroep op de recente verordening 561/2003 en het gelijkheidsbeginsel.

De heer Langenberg voegt hieraan toe dat hij zich, in het licht van VN-resolutie 1452, afvraagt waarom geen humanitaire machtiging werd afgegeven op grond van de EU-verordening terwijl die daarvoor wel werd afgegeven op grond van de nationale regeling. Een motivering hiervoor ontbreekt in de afwijzing van de minister. Hij licht ook de procedure van de heer Sison bij het COA toe en wijst onder andere op een in dit verband interessante uitspraak van de Rechtseenheidskamer (Vreemdelingenrecht 8, nov. 1997, afl. 1).

De heer Sison wijst erop dat de afwijzende beschikking hem de facto dwingt Nederland te verlaten, terwijl hij dan voor zijn leven moet vrezen en tevens niet in staat is om het familieleven met zijn vrouw en zoon, die rechtmatig in Nederland verblijven, uit te oefenen. Hij wijst in dit verband op de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De voorzitter sluit de hoorzitting.

Qvist 08-05-2003

SCHOOLPLEIN

ADVOCATEN

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht
tel (030) 231 36 46
fax (030) 234 29 95
e-mail: schoolplein@wanadoo.nl

Correspondentie uitsluitend:
Postbus 13319
3507 LH Utrecht

mr R Vlugel
mr S Spans
mr J.M. (Hans) Langenberg
mr D Gürses
advocaten en procureurs

secretariaat
Els Oostrum
Lenny Peeters

Aan de Rechtbank
Sector Bestuursrecht
Vrouwe Justitiaplein 1
Utrecht

falk

ons kenmerk
Sison/MvF

uw kenmerk

Utrecht
27 mei 2003

BEROEPSCHRIFT

Van

J.M.C. SISON, wonende aan de Rooseveltlaan 778 te (3526 BK) Utrecht en in deze zaak aldaar woonplaats kiezende aan het Schoolplein 5 A op het kantoor van mr J.M. Langenberg die in deze door hem bepaaldelijk wordt gevolmachtigd voor hem op te treden.

Eiser heeft, via zijn gemachtigde, op 19 mei 2003 kennis genomen van de beslissing van het Ministerie van Financiën van 16 mei 2003 waarbij een bezwaarschrift gericht tegen het besluit van 7 maart 2003 ongegrond is verklaard. Genoemde beslissing wordt in afschrift overgelegd*.

Eiser meent dat het besluit in strijd is met de zorgvuldigheid die het bestuursorgaan tegenover hem in acht had moeten nemen en in strijd met het motiveringsbeginsel en tevens dat het besluit in strijd is met regels van een hogere orde in casu de VN-resolutie 1452(2002) van 20 december 2002. Eiser wenst dit als volgt te motiveren:

* Op de eerste plaats heeft verweerder niet gemotiveerd aangegeven waarom in eerste instantie, bij plaatsing van de naam van eiser door Nederland op een terroristenlijst, er wel een machtiging is afgegeven op verzoek van de gemeente Utrecht om de basisvoorzieningen aan eiser te verstrekken. Eiser heeft een uitdrukkelijk beroep gedaan op dat feit en aangegeven dat hij niet begrijpt waarom de plaatsing op de lijst behorende bij de EU-verordening 2580/2001 wel heeft geleid tot het weigeren van de gevraagde machtiging en de plaatsing op grond van de Sanctieregeling 2002 III van 13 augustus 2002 en de Wijziging Sanctieregeling terrorisme 2002 III van 23 augustus 2002 destijds niet heeft geleid tot het weigeren van de gevraagde vergunning. In de bestreden beschikking wordt ten onrechte geen verklaring gegeven voor deze, in de ogen van eiser, tegenstrijdige opstelling van verweerder.

* Daarnaast meent eiser dat in de gewraakte beschikking onder 4 ten onrechte wordt gesteld dat de EU-verordening 561/2003 van 27 maart 2003 ter wijziging van EU-verordening 881/2002 niet van toepassing is op eiser omdat zijn naam niet voorkomt op de lijst behorende bij de laatstgenoemde verordening. Hiermee ontkent verweerder de achterliggende gedachte waarop de genoemde EU-verordening is gebaseerd nl. het feit dat een Staat op grond van humanitaire gronden inbreuken op fundamentele rechten overeenkomstig het standpunt van het Europees Parlement in zijn advies van 11 april 2002 (COM(2002)117 – c5-0132/2002 – 2002/0059 (CNS)) moet voorkomen. Het niet verschaffen van economische middelen noodzakelijk ter dekking van de basisuitgaven, zoals betalingen voor voedsel, huur of hypotheeklasten, geneesmiddelen of geneeskundige behandeling, belastingen, verzekeringspremies of openbare

voorzieningen is een inbreuk op een fundamenteel recht: het recht om te kunnen overleven op het grondgebied van Nederland nu hij daar verblijft en niet gedwongen kan worden verwijderd. Op aandringen van de EU-leden van de Veiligheidsraad is de VN-Resolutie 1452 (2002) aangenomen. Eiser heeft een uitdrukkelijk beroep gedaan op de directe werking van genoemde Resolutie 1452(2002) en in de gewraakte beschikking wordt daaromtrent geen motivering gewijld. Eiser overlegt genoemde Resolutie 1452(2002) met verzoek de inhoud als herhaald en ingelast te lezen*.

Ter staving van zijn stellingen verwijst eiser naar het verslag van de hoorzitting met verzoek dit hier als herhaald en ingelast te lezen*.

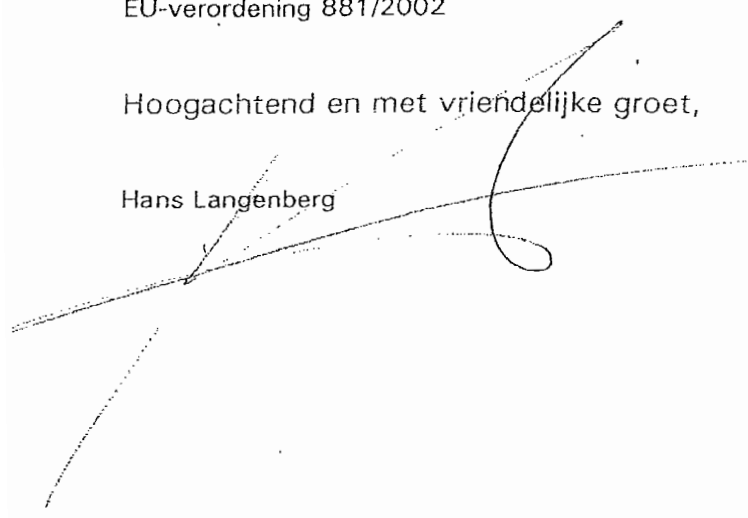
Eiser behoudt zich het recht voor het beroep nader te motiveren.

Bijlagen:

UN resolutie 1452(2002)
Verzoek om afgifte machtiging Gem. Utrecht aan MvF
Brief gemeente Utrecht aan Schoolplein Advocaten m.b.t. machtiging
Fax-Schoolplein Advocaten aan MvF
Afwijzing machtiging door MvF
Bezwaarschrift
EU-verordening 848(2002) Plaatsing eiser op lijst
EU-verordening 881/2002

Hoogachtend en met vriendelijke groet,

Hans Langenberg

Annex 23

109

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht
tel (030) 231 36 46
fax (030) 234 29 95
e-mail: info@schoolpleinadvocaten.nl

Correspondentie uitsluitend:
Postbus 13319
3507 LH Utrecht

mr R Vleugel
mr S Spans
mr J M (Hans) Langenberg
mr D Gürses
advocaten en procureurs

secretariaat
Els Oostrum
Lony Peeters

✓ Raad van State
Afdelings Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
Per fax 070-3651380 en Falk

ons kenmerk

uw kenmerk

Utrecht

J.M.C. Sison/MvF

10 januari 2005

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake

Jose Maria SISON, appellant, geboren op 8 februari 1939, van Filippijnse nationaliteit wonende te Utrecht aan de Rooseveltlaan 778, in deze zaak woonplaats kiezend te Utrecht aan het Schoolplein 5 A op het kantoor van Mr. D. Gurses, die in deze hogere beroepsprocedure bepaaldelijk is gevolmachtigd voor hem op te treden

tegen

De Minister van Financien, verweerder, gevestigd te 's-Gravenhage.

Appellant komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de President van de Rechtbank te Utrecht, d.d. 30 november 2004, verzonden d.d. 30 november 2004, gewezen onder nummer SBR 03/1359, welke hierbij wordt overgelegd.

GRIEF

Ten onrechte is de rechtbank voorbijgegaan aan de stelling van appellant dat artikel 3 en 8 EVRM zijn geschonden nu deze artikelen gelet op de jurisprudentie niet alleen aan de orde zijn wanneer betrokkene het land dient te verlaten. De rechtbank is ten onrechte niet tot een inhoudelijke toetsing daarvan gekomen.

Voorts heeft de rechtbank ten onrechte geconcludeerd dat het besluit niet in strijd zou zijn met de VN-resoluties en Verordeningen. Appellant verzoekt hetgeen in deze procedure naar voren is gebracht, met name de gronden van beroep en de pleitnota waarvan een kopie hierbij als bijlage wordt bijgevoegd als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte niet is ingegaan op zijn stelling dat een Staat op grond van humanitaire gronden inbreuken op fundamentele rechten dient te voorkomen. Appellant is van mening dat de rechtbank door de bestreden uitspraak te doen appellant in een onmogelijke positie heeft gezet waardoor hem een menswaardig leven ontnomen wordt.

Schoolplein 5A
 3581 PX Utrecht

Appellant is van mening dat juist hiervoor bedoelde verordeningen en resoluties en verdragen dergelijke inbreuken dienen te voorkomen. Ten onrechte heeft de rechtbank daar onvoldoende betekenis aan toegekend.

De rechtbank heeft aan het feit dat appellant door jarenlang verblijf in Nederland en zijn rechtmatige verblijf hier in Nederland en het feit dat hij niet uitgezet mag en kan worden een onjuiste en ontoerekenbare betekenis toegekend.

Voorts heeft rechtbank de mogelijkheden van de Nederlandse Staat om appellants positie te verbeteren (op basis van de aan appellant de facto gecreëerde rechtspositie) om voor appellant onduidelijke redenen onvoldoende onderzocht en tevens heeft de rechtbank de schending van het hieruit voort gevloede gerechtvaardigde vertrouwen dat appellante aan die gecreëerde rechtspositie mocht ontleen onvoldoende gemotiveerd. De rechtbank stelt dienaangaande ten onrechte dat de minister in deze geen zelfstandige bevoegdheid zou hebben.

Voorts heeft rechtbank de mogelijkheid van de Nederlandse Staat om een beroep op de verordening te kunnen doen , om appellant onduidelijke redenen onvoldoende uit gekristalliseerd. Immers het toetsingskader en de daarbij behorende criteria van de bedoelde verordeningen zijn wezenlijk niet anders, en waarom de rechtbank desondanks het verzoek van appellant op het gelijkheidsbeginsel afwijst is onduidelijk en daarmee onzorgvuldig en ongemotiveerd.

Appellant stelt aldus dat deze uitspraak in strijd is met internationale verdragen en met name artikel 3, 6 en 8 EVRM.

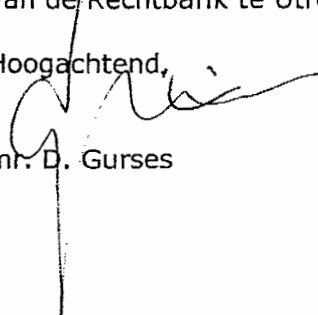
Voorts stelt appellant dat door zijn geval inhoudelijk onvoldoende te behandelen en de bijzondere omstandigheden waarin hij zich bevindt niet te toetsen, de rechtbank ten onrechte voorbij is gegaan aan alle argumenten die in deze procedure tot op heden naar voren zijn gebracht.

Ten overvloede meldt appellant dat de volmacht van zijn gemachtigde betrekking heeft op het instellen van het hoger beroep en dat zijn gemachtigde bepaaldelijk gemachtigd is en is geweest om in de procedures met inbegrip van onderhavige als gemachtigde op te treden.

CONCLUSIE

Appellant concludeert op grond van het bovenstaande tot vernietiging van de uitspraak van de Rechtbank te Utrecht.

Hoogachtend,

 mr. D. Gurses

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

nr. 200500267/1/V6

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 FEB 2005	
ZAAYNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

VERWEERSCHRIFT

inzake

MINISTER VAN FINANCIËN,
Zetelend te Den Haag,
Gemachtigde: mr. A.B. van Rijn,
advocaat te Den Haag

tegen

J.M.C. SISON,
Wonende te Utrecht,
Gemachtigde: mr. D. Gurses, advocaat
te Utrecht

1. Inleiding

- 1.1 Bij brief van 10 januari 2005 heeft de heer J.M.C. Sison (hierna: Sison) hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de rechtbank Utrecht van 26 november 2004 (verzonden 30 november 2004; procedurenummer SBR 03/1359). Deze procedure betrof het beroep van Sison tegen het besluit van 16 mei 2003 waarbij de Minister heeft beslist op de bezwaren van Sison tegen het besluit van 7 maart 2003. Bij dit besluit heeft de Minister het verzoek van de gemeente Utrecht om een machtiging ex artikel 6 van de Europese Verordening nr. 2580/2001 (hierna: de Verordening) geweigerd. Deze machtiging had de gemeente Utrecht in staat moeten stellen aan Sison voorzieningen te verstrekken op grond van de Regeling Opvang Asielzoekers betreffende een toelage ter hoogte van maandelijks € 201,37, huisvesting, WA-verzekering en ziektekostenverzekering
- 1.2 Hieronder zal de Minister allereerst de feiten en achtergronden bij deze procedure schetsen, alsmede de bestreden uitspraak. Vervolgens zullen de gronden van beroep worden samengevat en besproken. De Minister zal concluderen tot ongegrondverklaring van het beroep.

2. Feiten en achtergronden

- 2.1 In 1968 werd in de Filippijnen de Communist Party of the Philippines (CPP) opgericht, in 1969 gevolgd door haar gewapende vleugel New Peoples Army (NPA) en het National Democratic Front of the Philippines (NDF). Deze groeperingen vormen tezamen het Filippijnse communistische verzet. Dit verzet beoogt in de Filippijnen een communistische Staat op Maoïstische grondslag te vestigen en pleegt in dit kader gewelddadigheden zoals bomaanslagen, liquidaties en ontvoeringen. Jaarlijks vallen hierbij enkele honderden slachtoffers, waaronder (Amerikaanse) militairen, politieke tegenstanders en ook burgers. Het NPA wordt gekenmerkt door een sterk anti-Amerikaanse houding en is dan ook fel tegen de aanwezigheid van Amerikaanse troepen in de Filippijnen. Sison is één van de oprichters van de CPP en was eveneens betrokken bij de oprichting van het NPA. Sison speelt tot op de dag van vandaag een belangrijke rol als leider en ideoloog van het CPP/NPA.
- 2.2 Sison heeft onder het regime Marcos bijna tien jaar in gevangenschap doorgebracht. Na de afzetting van Marcos in 1986 werd hij vrijgelaten bij algemene amnestie. Terwijl hij als associate research professor in de politieke wetenschappen in 1987 voor een lezing in Nederland was werd een arrestatiebevel tegen hem uitgevaardigd en zijn paspoort ingetrokken vanwege het vermoeden dat hij weer actief was binnen de CPP. Sison vroeg hierop politiek asiel aan in Nederland. Op 26 oktober 1988 verzocht hij om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf wegens klemmende redenen van humanitaire aard. Hij heeft echter nooit een verblijfsvergunning gekregen. Wel is afgezien van uitzetting omdat Sison gegronde vrees voor zijn leven heeft bij terugkeer in de Filippijnen. De Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken van de Rechtbank Den Haag

heeft bij uitspraak van 11 september 1997 geoordeeld dat de weigering van een verblijfsvergunning aan Sison met het gelijktijdig afzien van uitzetting rechtmatig was. Tegen de weigering van een verblijfsvergunning heeft Sison in 1998 een klacht tegen Nederland bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ingediend. Het EHRM heeft nog geen uitspraak gedaan.

VRAAG: IS ER NOG STEEDS GEEN UITSPRAAK GEDAAN?

- 2.3 Lopende zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning heeft Sison destijds de in dat verband geldende reguliere verstrekkingen ontvangen. Ook in de periode nadat de afwijzing van de aanvraag van Sison tot verlening van de verblijfsvergunning onherroepelijk was geworden zijn de verstrekkingen aan Sison op basis van de Regeling opvang asielzoekers echter voortgezet. Ingevolge artikel III van het Besluit van de Staatssecretaris van Justitie van 27 maart 2001 tot wijziging van de ROA (Stcrt. 29 maart 2001, nr. 63) zijn de verstrekkingen bij besluit van 23 mei 2003 beëindigd. Deze beëindiging is in de onderhavige procedure niet aan orde.
- 2.4 Naar aanleiding van de gebeurtenissen van 11 september 2001 zijn er zowel op internationaal niveau als in Nederland verschillende maatregelen genomen in verband met de bestrijding van het terrorisme. Het betrof onder meer de bevrozing van tegoeden en het verbod van terbeschikkingstelling van middelen aan terroristische groeperingen en daarmee verbonden personen.
- 2.5 Een deel van de beperkende maatregelen heeft specifiek betrekking op personen en entiteiten die banden hebben met Osama Bin Laden, het Al Qa'ida-netwerk en de Taliban. Zij gaan terug op Resolutie 1267 (1999), die de Veiligheidsraad op 15 oktober 1999 heeft aangenomen. Deze Resolutie bevat onder meer de verplichting voor de lidstaten van de VN tot bevrozing van fondsen en andere financiële bronnen die in het bezit zijn dan wel worden gecontroleerd door de Taliban. Op Europees niveau is aan deze Resolutie uitvoering gegeven door middel van Verordening EG Nr. 336/2000 van de Raad van de Europese Unie (Pb EG L43), die later werd vervangen door Verordening EG 467/2001 van 6 maart 2001 (Pb EG L67). Nadat de Veiligheidsraad Resolutie 1267 (1999) op 16 januari 2002 in scherpere bewoordingen in Resolutie 1390 (2002) had bevestigd, werd Verordening EG Nr. 467/2001 vervangen door Verordening EG Nr. 881/2002 van 27 mei 2002 (Pb EG L139).
- 2.6 Een andere set maatregelen betrof de bestrijding van het internationale terrorisme dat afkomstig was van anderen dan Osama Bin Laden, het Al Qa'ida-netwerk en de Taliban. Met het oog hierop heeft de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 28 september 2001 Resolutie 1373 (2001) aangenomen. In Resolutie 1373 is onder meer vastgelegd dat alle Staten moeten overgaan tot het bevrozen van tegoeden en andere financiële of economische middelen van personen die terroristische daden plegen, pogen te plegen of deelnemen dan wel de uitvoering ervan vergemakkelijken. Tevens moeten de Staten

maatregelen nemen om te verbieden dat financiële of economische middelen aan die personen ter beschikking worden gesteld alsmede dat aan hen financiële of andere verwante diensten worden verleend.

- 2.7 Op 27 december 2001 heeft de Raad van de Europese Unie ter uitvoering van Resolutie 1373 Verordening EG Nr. 2580/2001 (de Verordening) inzake specifieke beperkende maatregelen tegen bepaalde personen en entiteiten met het oog op de strijd tegen het terrorisme vastgesteld (Pb EG L344). Op grond van artikel 2 van deze Verordening worden alle tegoeden, andere financiële activa en economische middelen die in het bezit zijn van, eigendom zijn van of gehouden worden door een natuurlijk persoon of rechtspersoon, groep of entiteit die op een door de Raad vastgestelde lijst voorkomt, bevroren. Tevens is het verboden aan zo'n persoon, rechtspersoon, groep of entiteit direct of indirect tegoeden, andere financiële activa en economische middelen ter beschikking te stellen. Artikel 6 van de Verordening bevat wel een hardheidsclausule. Lidstaten zijn bevoegd maar niet verplicht om onder bepaalde omstandigheden op het bepaalde in artikel 2 lid 1 van de Verordening een uitzondering te maken.
- 2.8 De personen, groepen en entiteiten die onder artikel 2 van Verordening vallen staan op een lijst die de Raad van de Europese Unie bij gemeenschappelijk standpunt van 27 december 2001, Nr. 2001/930/GBBV (Pb EG L344) voor de eerste maal heeft opgesteld. Op 17 juni 2002 heeft de Raad gemeenschappelijk standpunt 2001/931/GBVB geactualiseerd en vervangen door gemeenschappelijk standpunt 2002/462/GBVB (Pb EG L160). Bij besluit van 28 oktober 2002 heeft andermaal een actualisering plaatsgevonden en is gemeenschappelijk standpunt 2001/462/GBVB vervangen door gemeenschappelijk standpunt 2002/847/GBVB (Pb EG L295). Op de lijst die behoort bij het besluit van 28 oktober 2002 staan ook Sison en de NPA vermeld.
- 2.9 Om volledige uitvoering te kunnen geven aan internationale sanctieregimes gericht op de bestrijding van terrorisme heeft voorts de Nederlandse wetgever bij Wet van 16 mei 2002, Stbl. 2002, 270 de Sanctiewet 1977 gewijzigd. In de oude wet waren de maatregelen die getroffen konden worden beperkt tot bepaalde staten of gebieden. Deze beperking is opgeheven, zodat maatregelen zich thans ook kunnen uitstrekken tot personen en organisaties zonder aantoonbaar verband met een staat of gebied. In de wet is verder voor alle duidelijkheid opgenomen dat de maatregelen niet alleen betrekking kunnen hebben op de handhaving of het herstel van de internationale vrede en veiligheid of de bevordering van de internationale rechtsorde, maar ook op de bestrijding van terrorisme. Blijkens de memorie van toelichting gaat het daarbij niet slechts om de terroristische daden zelf, maar ook om daarop gerichte andere handelingen, zoals financiële transacties die terroristische activiteiten kunnen faciliteren.

Zie:
Tweede Kamer 2001-2002, 28 251, nr. 3, p. 1 en 2.

- 2.10 Op grond van artikel 2 lid 2 Sanctiewet 1977 kan de Minister van Buitenlandse Zaken – in overeenstemming met de Minister wie het mede aangaat (in casu de Minister van Financiën) – regels vaststellen ter uitvoering van verplichtingen die voortvloeien uit verdragen of uit bindende besluiten van volkenrechtelijke organisaties, met betrekking tot (onder meer) de bestrijding van terrorisme. Artikel 3 Sanctiewet 1977 bepaalt onder meer dat de in artikel 2 bedoelde regels het goederen-, diensten- en financieel verkeer kunnen betreffen.
- 2.11 Op deze grondslag zijn kort na elkaar drie sanctieregelingen in werking getreden:
- Sanctieregeling terrorisme 2002 van 4 juni 2002, Stcrt. 5 juni 2002, nr. 104 ter uitvoering van Verordening EG Nr. 2580/2001 (de Verordening). Deze geldt jegens niet-EU-onderdanen/entiteiten;
 - Sanctieregeling terrorisme 2002 II van 19 juli 2002, Stcrt. 23 juli 2002, nr. 138. Deze regeling strekt tot uitvoering van Resolutie 1373 van de Veiligheidsraad van 29 september 2001 en bevat beperkende maatregelen overeenkomstig het bepaalde in Verordening EG Nr. 2580/2001 (de Verordening) jegens EU-onderdanen/entiteiten;
 - Sanctieregeling terrorisme 2002 III van 13 augustus 2002, Stcrt. 13 augustus 2002, nr. 153. Deze regeling strekt eveneens tot uitvoering van Resolutie 1373 van de Veiligheidsraad van 29 september 2001 en wijst Sison en de CPP/NPA aan als persoon en entiteiten waarvoor de beperkende maatregelen eveneens gelden.
- 2.12 Sinds de gebeurtenissen van 11 september 2001 bestond in verband met het streven tot bestrijding van het internationale terrorisme in het algemeen ook een versterkte belangstelling voor Sison en diens banden met het NPA. Op 6 december 2001 plaatste het Amerikaanse State Department de NPA weer op de terrorist exclusion list op basis waarvan aanhangers van de NPA de toegang tot de Verenigde Staten ontzegd kan worden dan wel zij het land uitgezet kunnen worden. Op 12 augustus 2002 werden Sison en de CPP/NPA geplaatst op de lijst van terroristen en groepen die vallen onder Executive Order 13224 van de President van de Verenigde Staten. Deze Executive Order 13224 bevat bevroerings- en andere blokkeringsmaatregelen jegens terroristische personen en groeperingen. Nederland heeft zich er vervolgens sterk voor gemaakt dat Sison en de CPP/NPA ook op de Europese lijst zouden worden gezet. Dat was in gemeenschappelijk standpunt 2002/462/GBVB nog niet het geval geweest. Bij besluit van 28 oktober 2002 (2002/847/GBVB) zijn Sison en de NPA toen zoals vermeld in de lijst opgenomen.
- 2.13 Hierop vooruitlopend en gelet op de Nederlandse verplichtingen uit hoofde van Resolutie 1373 van de Veiligheidsraad heeft de Minister van Buitenlandse Zaken bij besluit van 13 augustus 2002 (de Sanctieregeling terrorisme 2002 III) besloten Sison en de CPP/NPA reeds onder de bevroerings- en andere maatregelen te brengen. Op grond van artikel 2 lid 3 van deze Regeling werden daarom met ingang van 15 augustus 2002 alle middelen van Sison en de CPP/NPA bevroren en was het verboden ten behoeve van Sison of de CPP/NPA financiële diensten te verrichten dan wel hun middelen ter beschikking te stellen. Kort daarop werd op 4 oktober 2002 van dit verbod wel weer ontheffing verleend voorzover het

betrof het verstrekken van een uitkering op basis van de Regeling opvang asielzoekers (Stcrt. 8 oktober 2002, nr. 193, p. 8). Op grond van artikel 3 Sanctieregeling terrorisme 2002 III was de Minister van Financiën bevoegd om op verzoek en in overeenstemming met de Minister van Buitenlandse Zaken een zodanige ontheffing te verlenen. Deze ontheffingsbevoegdheid was blijkens de toelichting op artikel 3 bedoeld voor bijzondere gevallen, bijvoorbeeld om humanitaire redenen. Op grond van de verleende ontheffing kon bij wijze van uitzondering de verstrekking van een uitkering aan Sison worden voortgezet.

2.14 In het regime van de Sanctiewet 1977 en de Sanctieregeling terrorisme 2002 kwam echter verandering op het moment dat Sison ter uitvoering van artikel 2 lid 3 van de Verordening opgenomen lijst van personen en entiteiten als leider van de terroristische organisatie New People's Army (NPA) werd geplaatst. Plaatsing van Sison op deze lijst heeft tot gevolg gehad dat het regime van de Sanctiewet 1977 en de ter uitvoering daarvan bij besluit van 13 augustus 2002 vastgestelde Sanctieregeling terrorisme 2002-III (Stcrt. 13 augustus 2002, nr. 153) niet langer op Sison van toepassing waren. Dit machtigingsstelsel trad op grond van de lex-superior-regel in de plaats van het ontheffingsregime van artikel 3 Sanctieregeling terrorisme 2002 III. Vanaf 28 oktober 2002 kon Sison dan ook geen beroep meer doen op de ontheffing die hem ter verkrijging van ROA-verstrekkingen op basis van artikel 3 van de Sanctieregeling terrorisme 2002-III was verleend. Het relevante juridische kader beperkt zich thans tot de Verordening 2580/2001 (de Verordening).

3. Verloop van de procedure

3.1 Bij besluit van 7 maart 2003 heeft de Minister van Financiën geweigerd aan de gemeente Utrecht een machtiging te verstrekken ex artikel 6 van de Verordening van de Raad van de Europese Unie van 27 december 2001 inzake specifieke beperkende maatregelen tegen bepaalde personen en entiteiten met het oog op de strijd tegen het terrorisme (Pb L344). Deze machtiging was nodig om de gemeente Utrecht in staat te stellen aan Sison voorzieningen te verstrekken op grond van de Regeling opvang.

3.2 Bij brief van 20 maart 2003 heeft Sison bezwaar gemaakt tegen het besluit van 7 maart 2003. Naar aanleiding van dit bezwaar heeft op 1 mei 2003 een hoorzitting plaatsgevonden. Vervolgens is het bezwaar op 16 mei 2003 ongegrond verklaard.

3.3 Tegen de beschikking op bezwaar van 16 mei 2003 heeft Sison vervolgens bij brief van 27 mei 2003 beroep ingesteld. Hangende dit beroep heeft hij op 6 juni 2003 een verzoek om voorlopige voorziening ingediend bij de rechtbank Utrecht. De behandeling van dit verzoek vond plaats op 1 juli 2003 (SBR 03/1408). Bij uitspraak van 15 juli 2003 heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank Utrecht het verzoek afgewezen.

3.4 De Rechtbank Utrecht heeft het beroep van Sison met toepassing van artikel 8:52 Awb versneld behandeld. Bij uitspraak van 26 november 2004 (SBR 03/1359) heeft de

Rechtbank Utrecht het beroep van Sison tegen het besluit op bezwaar van de Minister van 16 mei 2003 ongegrond verklaard.

4. Bestreden uitspraak

- 4.1 Ten aanzien van de weigering om een specifieke machtiging te verlenen op grond van artikel 6 van de Verordening, is de rechtbank van oordeel dat de Minister hiertoe in redelijkheid heeft kunnen besluiten. De rechtbank heeft hiertoe onder meer gewezen op de beslissing van de Raad van de Europese Unie om Sison op de lijst als bedoeld in artikel 2, derde lid, van de Verordening te plaatsen. Bovendien hanteert het Kabinet als beleid personen die op deze lijst staan vermeld in beginsel niet te voorzien van enige financiële middelen. Ten slotte is de rechtbank genoegzaam gebleken dat elk afzonderlijk geval aan dit beleid worden getoetst, en dat, indien hiertoe aanleiding bestaat, van dit beleid wordt afgeweken.
- 4.2 Naar het oordeel van de rechtbank heeft de Minister verder terecht en op goede gronden geen toepassing gegeven aan de EU-verordening 881/2002 en de wijziging daarvan in EU-verordening 561/2003 nu Sison niet is opgenomen op de bij deze verordeningen behorende lijst. Verder oordeelt de rechtbank in dit kader dat het toetsingskader en de daarbij behorende criteria van de van toepassing zijnde verordening niet wezenlijk anders is dan van de EU-verordeningen 881/2002 en 561/2003, zodat niet gezegd kan worden dat Osama Bin Laden c.s. onder een soepeler regeling vallen dan Sison. In het kader hecht de rechtbank waarde aan het feit dat Sison ook een verzoek op grond van artikel 5 van de verordening had kunnen indienen. Voorst verwijst de rechtbank na de uitspraak van de voorzitter van het gerecht in eerste aanleg van de Europese gemeenschap van 15 mei 2003.
- 4.3 De rechtbank is voorts van oordeel dat de situatie van Sison niet zodanig vergelijkbaar is met die van zogenaamde vluchtelingen met een artikel 1F status dat de Minister tot een ander besluit had moeten komen. De rechtbank hecht er waarde aan dat de ROA-verstrekingen die aan dergelijke vluchtelingen worden verstrekt, ook beëindigd zijn of zullen gaan worden.
- 4.4 Ten slotte is de rechtbank van oordeel dat VN-resolutie 1452 (2002) geen rechtstreekse werking heeft, zodat Sison daar geen zelfstandig beroep op kan doen. Deze resolutie heeft zijn beslag gekregen in de EU-verordening 561/2003.

5. Gronden van beroep

- 5.1 Sison voert in hoger beroep de volgende gronden aan.

- 1 Sison stelt zich op het standpunt dat de rechtbank ten onrechte niet tot een inhoudelijke toetsing aan artikel 3 en 8 EVRM is toegekomen omdat de vraag of Sison het land dient te verlaten in deze procedure niet aan de orde is.
- 2 Naar het oordeel van Sison heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat het besluit niet in strijd is met de VN-resoluties en EU-verordeningen. In dit kader verzoekt Sison al hetgeen in deze procedure naar voren is gebracht als herhaald en ingelast te beschouwen.
- 3 Voorts is de rechtbank, naar het oordeel van Sison, ten onrechte niet ingegaan op zijn stelling dat een Staat op humanitaire gronden inbreuken op fundamentele rechten dient te voorkomen. Met het bestreden besluit is Sison in een onmogelijke positie gebracht waardoor hem een menswaardig leven wordt ontnomen. Dit is in strijd met de verordeningen, resoluties en verdragen.
- 4 De rechtbank heeft ten onrechte geen rekening gehouden met het jarenlange en rechtmatig verblijf van Sison in Nederland en het feit dat hij niet uitgezet mag en kan worden. De rechtbank heeft in dit kader ook onvoldoende de mogelijkheden onderzocht om de rechtspositie van Sison te verbeteren. Sison heeft geen vergunning maar zal ook niet worden uitgezet. Het is Sison onduidelijk waarop de rechtbank het beroep op het gelijkheidsbeginsel afwijst. Dit is onzorgvuldig en ongemotiveerd.
- 5 Sison stelt zich op het standpunt dat de uitspraak in strijd is met internationale verdragen en in het bijzonder met artikel 3, 6 en 8 EVRM.

6. Standpunt van de Minister

Het regime van de Verordening

- 6.1 Volgens het regime van de Verordening (artikel 2) dienen Sisons banktegoeden, eventuele andere financiële activa en economische middelen te worden bevroren en mogen aan hem (of ten behoeve van hem) direct noch indirect tegoeden, andere financiële activa en economische middelen ter beschikking worden gesteld. Op het eerste gezicht levert dit niets nieuws op. Ook onder het regime van de Sanctiewet 1977 en de (ter uitvoering daarvan vastgestelde) sanctieregeling golden deze beperkende maatregelen.
- 6.2 Toch is er een belangrijk verschil: onder de Sanctieregeling terrorisme 2002 III kwam de Minister beoordelingsruimte toe om – in overeenstemming met de Minister van Buitenlandse Zaken – te bepalen in welke situaties ontheffing van beperkende maatregelen (zoals bevroering van financiële middelen) diende te worden verleend. Onder de Verordening is dat niet het geval. Alleen met een beroep op de artikelen 5 en 6 van de verordening kan aan de beperkende maatregelen van artikel 2 van de Verordening worden ontkomen.

- 6.3 Artikel 5 lid 2 van de Verordening bepaalt dat de bevoegde instanties van de lidstaten alleen specifieke machtigingen kunnen verlenen voor het gebruik van bevroren tegoeden indien dat noodzakelijk is voor de dekking van essentiële menselijke behoeften van een in de lijst van artikel 2 lid 3 vermelde natuurlijke persoon of een lid van diens gezin. Zelfs indien aan dit strenge criterium is voldaan dienen voorwaarden te worden gesteld ter voorkoming van de financiering van terroristische daden.
- 6.4 Er geldt op basis van de verordening dus een bijzonder streng regime voor het beschikbaar stellen van gelden die reeds in het bezit zijn van de in de lijst vermelde personen. Wanneer buiten het bepaalde in artikel 5 lid 2 om tegoeden, andere financiële activa of andere economische middelen ter beschikking worden gesteld is het regime nog strenger: artikel 6 lid 1 van de Verordening bepaalt dat de bevoegde instanties van een lidstaat daartoe alleen specifieke machtigingen kunnen verlenen indien zij overleg hebben gevoerd met de overige lidstaten, de Raad en de Commissie. Indien de bevoegde autoriteit voornemens is de machtiging te verlenen moet ook nog eens worden aangegeven aan welke voorwaarden moet zijn voldaan om de financiering van terroristische daden te voorkomen. Daarnaast moet "terdege" rekening worden gehouden met opmerkingen die binnen twee weken door de overige lidstaten, de Raad en de Commissie zijn gemaakt.
- 6.5 Tot op heden heeft nog maar één lidstaat van deze laatste mogelijkheid om een machtiging te verlenen gebruik gemaakt. Dat heeft een voor de hand liggende achtergrond: in de strijd tegen het terrorisme wordt het onthouden van financiële en economische middelen aan terroristen als één van de belangrijkste strategische doelen beschouwd in de strijd tegen het terrorisme. De in de Verordening neergelegde maatregelen zijn zeker nog niet de laatste; mede naar aanleiding van de aanslag in Madrid heeft de Europese Commissie op het terrein van het onthouden van financiële en economische middelen aan terroristen verschillende nieuwe maatregelen aangekondigd (zie voor het persbericht van de Europese Commissie van 20 oktober 2004 www.europa.eu.int).

De reden voor weigering tot verlening van de machtiging

- 6.6 In het besluit van 7 maart 2003 is aangegeven waarom de Minister van Financiën besloten heeft de verlening van een machtiging te weigeren hoewel onder het regime van de Sanctieregeling terrorisme 2002 eerder wel ontheffing was verleend. Er is sprake geweest van een unanieme beslissing van de lidstaten van de EU op grond waarvan de Raad van de Europese Unie heeft besloten Sison toe te voegen aan de lijst van personen die terroristische daden plegen of pogen te plegen of aan het plegen van dergelijke daden deelnemen of de uitvoering ervan vergemakkelijken. Het Kabinet hecht het grootste belang aan een effectieve strijd tegen terrorisme en de financiering daarvan. Hieruit vloeit voort dat het kabinetsbeleid erop is gericht om personen die op de lijst staan niet te voorzien van enige financiële middelen als beschreven in de Verordening. Verlening van een machtiging zou doorkruising van dat beleid betekenen.

6.7 Dit zijn valide gronden om tot weigering te kunnen besluiten. In het kader van de verscherping van de strijd tegen het terrorisme is in de loop van 2002 een nieuwe situatie ontstaan. In de loop van dat jaar is sprake geweest van een duidelijke vergroting van de alertheid en een aanscherping van de maatregelen ter bestrijding van het terrorisme. In dat verband is ook de positie van Sison steeds duidelijker aan de orde gekomen. Zijn persoon en de beweging waarmee hij gelieerd is zijn uiteindelijk opgenomen in de Europese lijst van personen en entiteiten waartegen financiële (bevroezings)maatregelen op hun plaats waren. Dit is een geleidelijke ontwikkeling geweest. Zolang de Europese besluitvorming nog niet was afgerond heeft Sison nog van enige coulance geprofiteerd. Voor die coulance was echter definitief geen plaats meer zodra ook de Raad van de Europese Unie unaniem had besloten Sison en diens beweging op de lijst te zetten. Dit was een nieuw feit. Dit en Nederlandse onderzoeksgegevens van de NIVD waren redenen om hem alvast onder het regime van de Sanctiewet 1977 te brengen, zoals ook in de toelichting op artikel 3 Sanctieregeling terrorisme 2002 III wordt vermeld.

Zie ook:

Aanhangsel Handelingen nr. 143, vergaderjaar 2002-2003.

6.8 De Minister achtte het gelet daarop niet langer verantwoord om jegens Sison nog een uitzondering te maken.

6.9 Overigens moge duidelijk zijn dat Sison in de Sanctieregeling terrorisme 2002 geen bijzondere behandeling ten deel viel ten opzichte van andere personen die op de lijst van Executive Order 13224 stonden. Hij was alleen de enige van die lijst die zich in Nederland bevond. Wel kreeg Sison in dat verband vooralsnog ontheffing. Toen Sison en de CPP/NPA echter ook op de Europese lijst kwamen te staan vatte op politiek niveau de opvatting post dat voor een uitzondering jegens hem geen ruimte meer behoorde te bestaan. Als er op Europees niveau unanimititeit bestaat over de betekenis van Sison voor het internationale terrorisme en de beperkende maatregelen die hem op grond daarvan ten deel behoren te vallen acht de Nederlandse regering het geboden daarvan niet af te wijken. Zulks zou afbreuk doen aan de gemeenschappelijke antiterrorismeaanpak.

VN-resolutie en EU-verordening 561/2003

6.10 Sison stelt zich op het standpunt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het bestreden besluit niet in strijd met VN-resolutie 1452 (2002) en EU-verordening 561/2003. In de procedure bij de rechtbank heeft de Minister er al op gewezen dat deze resolutie en verordening in de onderhavige procedure niet van toepassing zijn.

6.11 De Verordening EG Nr. 561/2003 betreft een wijziging van Verordening EG Nr. 881/2002 tot vaststelling van bepaalde specifieke beperkende maatregelen tegen sommige personen en entiteiten die banden hebben met Osama Bin Laden, het Al Qa'ida-netwerk en de Taliban, met betrekking tot uitzonderingen op de bevrozing van tegoeden en economische middelen en is een omzetting van Resolutie 1452 (2002) van 20 december 2002 waarbij

de Veiligheidsraad besluit bepaalde uitzonderingen toe te staan op de bevrozing van tegoeden en andere beperkende maatregelen. Op grond hiervan diende het EG-recht voor wat betreft het regime dat gold voor Osama Bin Laden, het Al Qa'ida-netwerk en de Taliban te worden aangepast. Sison beroept zich ten onrechte op deze aanpassing. In de eerste plaats valt hij niet onder Verordening EG Nr. 881/2002 maar onder de Verordening. Elk van beide Verordeningen kent haar eigen stelsel van voorschriften. De Verordening kent in artikel 6 een discretionaire bevoegdheid aan de lidstaten toe. Het kan niet zo zijn dat deze discretionaire bevoegdheid wordt weggenomen door de wijziging van een andere verordening die ziet op andere personen en groeperingen dan de Verordening. Deze laatste Verordening is voor Sison nu eenmaal de maatstaf. Er bestaat ook geen Europees voornemen om de in artikel 6 de Verordening neergelegde discretionaire bevoegdheid in een verplichting tot het maken van een uitzondering om te zetten. In de tweede plaats is Verordening EG Nr. 881/2002 een rechtstreekse omzetting van de VN-Resoluties die betrekking hebben op Osama Bin Laden, het Al Qa'ida-netwerk en de Taliban. De Europese regelgever had in de inhoud daarvan geen eigen inbreng. Dit ligt anders bij de Verordening. Het betreft hier een eigen product van de Europese regelgever. Overigens zegt het nieuwe artikel 2 bis van Verordening EG Nr. 881/2002 niet veel anders dan artikel 6 van de Verordening. Ook artikel 2 bis gaat ervan uit dat het aan de lidstaat is om na te gaan of een uitzondering dient te worden gemaakt. Als een lidstaat tot die conclusie is gekomen dient deze vervolgens te worden afgestemd met het Sanctiecomité. Van een automatisme is derhalve geen sprake.

- 6.12 De Resolutie 1452 (2002) van de Veiligheidsraad van 20 december 2002 beoogt wijziging te brengen in de Resoluties 1267 (1999) en 1390 (2002). Deze Resoluties hebben betrekking op maatregelen tegen de Taliban, het Al Qa'ida-netwerk en Osama Bin Laden. De CPP/NPA en Sison behoren niet tot deze kring. Reeds daarom is Resolutie 1452 (2002) hier niet van belang. Resolutie 1452 (2002) heeft ook geen rechtstreekse werking. Zij richt zich tot de lidstaten van de VN. Dit is ook de reden waarom de Raad van de Europese Unie Resolutie 1452 (2002) heeft omgezet door Verordening EG Nr. 1881/2002 met Verordening EG Nr. 561/2003 te wijzigen. Op Resolutie 1452 (2002) kan dus geen zelfstandig beroep worden gedaan.

Artikel 3, 6 en 8 EVRM

- 6.13 Voor wat betreft de grieven van Sison die zien op vermeende schending van de artikelen 3, 6 en 8 EVRM, merkt de Minister in de eerste plaats op dat Sison nalaat ook maar een begin van onderbouwing van zijn stellingen te geven. Sison voert geen enkel argument aan waarom de artikelen 3, 6 en 8 EVRM zouden zijn geschonden en waarin deze schending zou zijn gelegen. De Minister kan zich op deze manier nauwelijks verweren. Reeds om die reden moet het beroep ongegrond worden verklaard. Mocht uw Afdeling niettemin anders oordelen, dan merkt de Minister met betrekking tot deze artikelen het volgende op.

Artikel 3 EVRM

- 6.14 Artikel 3 EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Het EVRM geeft geen nadere omschrijving van deze begrippen. De begrippen verschillen onderling vooral in gradatie. Foltering is zwaarder dan een onmenselijke behandeling en een onmenselijke behandeling is zwaarder dan een vernederende behandeling. Naar het oordeel van de Minister is er evident geen sprake van foltering of onmenselijke behandeling. Ook van een vernederende behandeling is naar het oordeel van de Minister geen sprake.
- 6.15 Naar vaste jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het Hof) moet er voor de toepasbaarheid van artikel 3 EVRM in ieder geval sprake zijn van een 'minimal level of severity'.

"68. Ill-treatment must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this minimum is, in the nature of things, relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the nature and context of the treatment or punishment, the manner and method of its execution, its duration, its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see, amongst many other examples, the Soering v. the United Kingdom judgment of 7 July 1989, Series A no. 161, p. 39, § 100).

69. Treatment has been held by the Court to be "inhuman" because, inter alia, it was premeditated, was applied for hours at a stretch and caused either actual bodily injury or intense physical and mental suffering, and also "degrading" because it was such as to arouse in its victims feelings of fear, anguish and inferiority capable of humiliating and debasing them. In order for a punishment or treatment associated with it to be "inhuman" or "degrading", the suffering or humiliation involved must in any event go beyond that inevitable element of suffering or humiliation connected with a given form of legitimate treatment or punishment (ibid.). The question whether the purpose of the treatment was to humiliate or debase the victim is a further factor to be taken into account (see, for example, the Raninen v. Finland judgment of 16 December 1997, Reports 1997-VIII, pp. 2821-22, § 55), but the absence of any such purpose cannot conclusively rule out a finding of violation of Article 3."

Zie:

EHRM 16 december 1999, Case of T. t. Verenigd Koninkrijk, application no. 24724/94.

- 6.16 Voor schending van artikel 3 EVRM is het dus van belang dat de behandeling of bestraffing ten aanzien van een persoon verder gaat dan de, in de woorden van het Hof, "inevitable element of suffering or humiliation connected with a given form of legitimate treatment or punishment." Verder speelt een rol wat het concrete doel van de behandeling is geweest. Wanneer de desbetreffende behandeling er in het geheel niet op was gericht om de persoon in kwestie onmenselijk te behandelen, te krenken of vernederen, kan dat een belangrijke aanwijzing zijn dat de behandeling niet de 'minimal level of severity' heeft bereikt zodat er geen sprake is van schending van artikel 3 EVRM.

- 6.17 Waarin de vernederende behandelingen in het onderhavige geval zou zijn gelegen, is de Minister niet duidelijk. Wanneer Sison zou worden uitgezet naar de Filipijnen waar hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft, zou dat een mogelijke schending met artikel 3 EVRM met zich kunnen brengen. Uitzetting is op dit moment echter helemaal niet aan de orde. Juist vanwege deze gegronde vrees voor zijn leven is afgezien van uitzetting van Sison. In zoverre is artikel 3 EVRM thans niet aan de orde. De Minister ziet verder niet hoe het weigeren van de machtiging aan de Gemeente Utrecht om alsnog voorzieningen aan Sison te verstrekken op grond van de Regeling opvang asielzoekers, foltering, onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen opleveren. Zoals gezegd heeft Sison hiervoor ook geen enkel aanknopingspunt aangevoerd.
- 6.18 Wellicht bedoelt Sison dat hij het als vernederend ervaart dat hij niet langer aanspraak kan maken op verstrekkingen van de overheid. Alhoewel de Minister zich kan indenken dat Sison dit als hoogst onaangenaam ervaart, is de Minister van oordeel dat hiermee zelfs niet in de verte de door het Hof aangeduide grens van "minimum level of severity" is overschreden.
- 6.19 In de eerste plaats wijst de Minister erop dat voor de vraag of er sprake is van een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM het niet beslissend is of de betrokkenen persoon zelf de gewraakte handeling als vernederend ervaart.

Zie:
HR 20 oktober 1995, NJ 1996, 330:

"3.4. Middel II richt zich tegen rov. 4.5.2, waarin het Hof heeft geoordeeld dat het beroep van Van Asseldonk op art. 3 EVRM niet kan slagen, aangezien de niet-toelating van haar tot de diakenopleiding op de enkele grond dat zij een vrouw is, geen vernederende behandeling in de zin van voormelde verdragsbepaling is. Het middel faalt, aangezien dit oordeel geen blijk geeft van een onjuiste opvatting omtrent het begrip "vernederende behandeling" in de zin van art. 3 EVRM en voor het overige, als verweven met waarderingen van feitelijke aard, in cassatie niet op zijn juistheid kan worden getoetst. Het is ook niet onbegrijpelijk of ongenoegzaam gemotiveerd, mede in aanmerking genomen dat voor de toepasselijkheid van art. 3 niet beslissend is of de betrokkene persoonlijk de gewraakte behandeling als vernederend ervaart.
Het middel is derhalve tevergeefs voorgesteld."

- 6.20 Daarnaast wijst de Minister erop dat de maatregelen die in het onderhavige geval zijn genomen, namelijk het weigeren van de machtiging ex artikel 6 van de Verordening als gevolg waarvan Sison geen verstrekking door de overheid kunnen worden verleend, zonder meer een legitieme behandeling behelzen. Deze maatregelen zijn er ook niet op gericht om Sison willekeurig "te pakken". Zij vormen onderdeel van Europa brede maatregelen die erop zijn gericht terroristische aanslagen te voorkomen en de veiligheid van de Staat en de burgers te waarborgen.

- 6.21 Sison wordt als gevolg van de maatregelen ook niet in zijn bestaan bedreigd. Hij heeft immers kost en inwoning bij zijn vrouw. Bovendien belet niets hem elders zijn heil te zoeken.
- 6.22 Verreweg de meeste zaken waarin het Hof is gevraagd een oordeel te geven of er sprake was van een vernederende behandeling zien op lijfstraffen (Costello Roberts t. Verenigd Koninkrijk, 1993 en Tyrer t. Verenigd Koninkrijk, 1978), tuchtrecht (Albert en Le Compte v. België, 1983), de berechting van minderjarigen (T. t. Verenigd Koninkrijk, 1999), vernederende behandelingen in het kader van detentie zoals ernstige overbevolking en gebrek aan slaapfaciliteiten (Dougoz t. Griekenland, 2001) of lichaamsonderzoek waarbij betrokkene verplicht werd zich volledig uit te kleden in het bijzijn van een vrouw en waarbij zijn geslachtsdelen en vervolgens zijn voeding met de blote hand werd aangeraakt (Valasinas t. Lithuanië, 2001). Artikel 3 EVRM ziet daarmee vooral op behandelingen die de fysieke of geestelijke integriteit van een persoon raken en niet zozeer op het ontnemen sociale voorzieningen op grond van wettelijke voorschriften. Kortom, van een schending van artikel 3 EVRM is in het onderhavige geval evident geen sprake.

Artikel 6

- 6.23 Artikel 6 garandeert een eerlijke en openbare behandeling van een zaak binnen een redelijke termijn, door een bij wet ingestelde onafhankelijke en onpartijdige instantie. De uitspraak van het vonnis moet openbaar zijn, de openbaarheid van het proces zelf kan onder bepaalde voorwaarden worden beperkt. Het eerste lid van artikel 6 is van toepassing bij het vaststellen van burgerlijke rechten en verplichtingen en bij het bepalen van de grondheid van een ingestelde strafvordering. Het tweede lid van artikel 6 bevat de zogenaamde onschuldpresumptie. Het derde lid geeft tenslotte een niet-limitatieve opsomming van een aantal rechten die – in strafzaken – de essentiële elementen vormen van de meer algemene notie "eerlijk proces".
- 6.24 Ook hier geldt dat Sison op geen enkele wijze aangeeft waardoor zijn recht op een eerlijk proces zou zijn geschonden en artikel 6 EVRM in het geding zou zijn. Daarvan is naar het oordeel van de Minister ook absoluut geen sprake, getuige alleen al het feit dat nu uw Afdeling kon worden gevraagd over het geschil te oordelen.
- 6.25 Bij besluit van 7 maart 2003 heeft de Minister naar aanleiding verzoek van de gemeente Utrecht geweigerd de machtiging ex artikel 6 van de Verordening te verlenen. Hiertegen heeft Sison, als belanghebbende, bezwaar gemaakt en is hij in de gelegenheid gesteld zijn bezwaar nader toe te lichten. De Minister heeft hierin evenwel geen aanleiding gezien zijn eerdere besluit te herzien en heeft bij besluit van 16 mei 2003 het bezwaar van Sison ongegrond verklaard. Hiertegen heeft Sison bij brief van 27 mei 2003 beroep ingesteld binnen het kader waarvan hij op 6 juni 2003 een verzoek voorlopige voorziening heeft gedaan dat door de voorzieningenrechter op 1 juli 2003 ter zitting is behandeld. Dit verzoek is bij uitspraak van 15 juli 2003 afgewezen. Het beroep van Sison is vervolgens met toepassing van artikel 8:52 Awb versneld behandeld. Bij uitspraak van 26 november

2004 heeft de Rechtbank Utrecht het beroep van Sison tegen het besluit op bezwaar van de Minister van 16 mei 2003 ongegrond verklaard.

- 6.26 Bij brief van 10 januari 2005 heeft Sison hoger beroep ingesteld tegen deze uitspraak van de Rechtbank Utrecht bij uw Afdeling. In deze procedure kan Sison zijn bezwaren tegen het besluit van 16 mei 2003 en de uitspraak van de Rechtbank Utrecht nogmaals naar voren brengen, iets waaraan hij overigens gelet op het summiere en weinig onderbouwde hoger beroepschrift slechts in beperkte mate behoefte meer lijkt te hebben.
- 6.27 In het licht van de geschetste beroepsprocedure – die zonder meer binnen een redelijke termijn is afgedaan – meent de Minister dat er absoluut geen sprake van is dat recht van Sison op een eerlijk proces zou zijn geschonden. Hij heeft alle gelegenheid gehad zijn standpunt kenbaar te maken en toe te lichten. Bovendien staat naar het oordeel van de Minister buiten twijfel dat de Rechtbank Utrecht een onafhankelijke en onpartijdige rechtelijke instantie is zoals bedoeld in artikel 6 EVRM. Dat Sison zich niet in het eindoordeel van de Rechtbank Utrecht kan vinden, maakt dat uiteraard niet anders.

Artikel 8 EVRM

- 6.28 Artikel 8, eerste lid, EVRM bepaalt dat een ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Het tweede lid bepaalt dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van het recht “dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of worden bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” Wederom geldt dat Sison op geen enkele manier heeft aangegeven waardoor zijn recht op eerbiediging van zijn gezinsleven zou zijn geschonden.
- 6.29 Het in artikel 8 EVRM besloten liggende recht op familielevens speelt een grote rol in het vreemdelingenrecht. De weigering of toelating of de uitzetting van een vreemdeling kan onder omstandigheden in strijd zijn met het recht op familielevens. Dit is nu echter niet aan de orde is omdat de Sison thans niet wordt uitgezet.
- 6.30 Er is nu uitdrukkelijk ook geen sprake van dat Sisons recht op gezinsleven zou zijn geschonden. Weliswaar zijn zijn verzoeken om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf wegens klemmende redenen van humanitaire aard steeds afgewezen, maar er is uiteindelijk van uitzetting afgezien omdat Sison gegronde vrees heeft voor zijn leven bij terugkeer in de Filipijnen. De rechtseenheidkamer vreemdelingen-zaken van de rechtbank Den Haag heeft, zoals gezegd, bij uitspraak van 11 september 1997 al geoordeeld dat het weigeren van een verblijfsvergunning aan Sison met het gelijktijdig afzien van uitzetting rechtmatig was. Sison wordt nu dan ook op geen enkele wijze belemmerd in zijn recht om ongestoord van zijn gezinsleven te genieten. Hij kan bij

zijn vrouw/familie hier in Nederland verblijven of hij kan ervoor kiezen zich met zijn vrouw/familie elders te vestigen. Hij is hier volledig vrij in.

6.31 Zelfs indien zou moeten worden geoordeeld dat er wél sprake zou zijn van een inbreuk op zijn gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 EVRM, dan is de Minister van oordeel dat deze inbreuk gerechtvaardigd is op grond van het tweede lid van deze bepaling. Het tweede lid brengt met zich dat niet elke inbreuk per definitie in strijd is met het EVRM. Wordt een inbreuk vastgesteld, dan dient deze getoetst te worden aan de drie voorwaarden opgesomd in het tweede lid: (1) de inbreuk op het privé of familielevens moet voorzien zijn bij wet (legaliteitstoets), (2) noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheidstoets) en (3) een legitiem doel nastreven (legitimitoets). Een positieve toetsing in deze drie criteria maakt dat de inmenging in overeenstemming is met het EVRM.

Zie:
J. vande Lanotte en Y. Haeck, handboek EVRM, deel 2, artikelsgewijze commentaar, volume I, pag. 711 e.v.

6.32 Wanneer in het onderhavige geval zou moeten worden geconcludeerd dat er sprake is van een inmenging in het gezinsleven van Sison, dan is dit op grond van het tweede lid van artikel 8 EVRM gerechtvaardigd. De inmenging is immers voorzien bij de wet, namelijk op basis van de Verordening. De inmenging dient voorts een legitiem belang, namelijk 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De maatregel is voorts ook noodzakelijk in een democratische samenleving. Hierboven heeft de Minister al uitvoerig op de achtergronden bij het opstellen van de verordening de verschillende belangen die daarbij een rol hebben gespeeld. Korthedshalve volstaat de Minister in dit kader met een verwijzing hiernaar.

6.33 De vraag zou nog kunnen worden gesteld of op de Minister een positieve verplichting rust om gezinsleven van Sison met zijn familie mogelijk te maken. In casu zou dat kunnen betekenen dat de Minister verplicht zou zijn Sison een uitkering/tegemoetkoming te verstrekken in de kosten van zijn eigen levensonderhoud en dat van zijn familie. Daarvoor bestaat naar het oordeel van de Minister echter geen enkele aanleiding. Voorop moet worden gesteld dat het begrip "eerbiediging" in artikel 8 EVRM vooral wijst op een negatieve invulling van de rechten vervat in deze bepaling. De Staat heeft zich te onthouden van inmenging. Voor beantwoording van de vraag of er voor de Staat een positieve verplichting bestaat om bij te dragen aan de mogelijkheden voor burgers om hun rechten onder artikel 8 EVRM te kunnen uitoefenen en wat de omvang van een dergelijke verplichting zou zijn, geldt als enige maatstaf de "fair balance"-toetsing. Er zal derhalve een evenwicht moeten worden gevonden tussen het recht op privéleven en de verplichte inmenging van de overheid. De overheid komt daarbij beoordelingsvrijheid toe.

"42. In accordance with its established case-law, the court, in determining whether or not such a positive obligation exists, will have regard to the "fair balance that has to be struck between the general interests of the community and the interest of the individual ... In striking this balance the aims mentioned in the second paragraph of Article 8 may be of certain relevants, although this provision refers in terms only to 'interferences' with the right protected by the first paragraph – in other words is concerned with the negative obligations following therefrom".

Zie:

Graham Caslin t. Verenigd Koninkrijk, arrest van 7 juli 1989, serie A, vol.160, par. 42.

Zie ook:

Mark Rees t. Verenigd Koninkrijk, arrest van 17 oktober 1986, serie A, vol. 106; J. vande Lanotte en Y. Haeck, handboek EVRM, deel 2, artikelsgewijze commentaar, volume I, pag. 721.

- 6.34 Gelet op alle betrokken belangen bij de bestrijding van internationaal terrorisme zoals hierboven reeds uiteengezet, is de Minister van oordeel dat op hem geen positieve verplichtingen rust om Sison een uitkering c.q. vergoeding toe te kennen om het uitoefenen van zijn recht op gezinsleven mogelijk te maken. Overigens is een dergelijke uitkering geenszins noodzakelijk voor Sison om zijn recht uit te kunnen oefenen. Hij woont immers bij zijn vrouw, die wel een uitkering ontvangt. Sison wordt ook verder niet door financiële omstandigheden in zijn recht belemmerd.
- 6.35 In het licht van het voorgaande is het besluit tot weigering van de machtiging naar het oordeel van de Minister niet in strijd met de artikelen 3, 6 en 8 EVRM. Dat heeft de rechtbank terecht onderkend.

6 Conclusie

- 6.36 Gelet op het bovenstaande concludeert de Minister tot ongegrondverklaring van het beroep; kosten rechtens.

Den Haag, 25 februari 2005

Gemachtigde

<i>behandeld door</i>	A.B. van Rijn
<i>correspondentie</i>	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
<i>telefoon</i>	070-5153260
<i>fax</i>	070-5153029
<i>e-mail</i>	ab.vanrijn@prdf.nl
<i>zaaknummer</i>	10004591

128

SCHOOLPLEIN

ADVOCATEN

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht
tel (030) 231 36 46
fax (030) 234 29 95
e-mail: info@schoolpleinadvocaten.nl

Correspondentie uitsluitend:
Postbus 13319
3507 LH Utrecht

Annex 25

mr R Vleugel
mr S Spans
mr J M (Hans) Langenberg
mr D Gürses
advocaten en procureurs

secretariaat
Els Oostrum
Lenny Peeters

Raad van State
Afdelings Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
Per fax 070-3651380 en Falk

*applicant's further memorial of 23 March 2005
on the next page*

ons kenmerk

uw kenmerk

Utrecht

J.M.C. Sison/MvF

200500267/1/V6

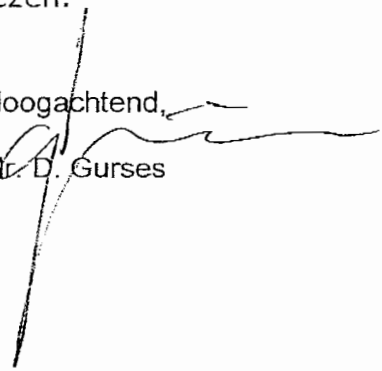
27 april 2005

Geachte heer/mevrouw,

Hierbij zend ik u als reactie op het verweerschrift een door eiser persoonlijk geschreven reactie met het verzoek de inhoud als hier herhaald en ingelast te lezen.

Hoogachtend,

Mr. D. Gürses

23 March 2005

Hans Langenberg
Dundar Gurses
Schoolplein Advocaten
Utrecht

Subject: Sison vs. Minister of Finance

Dear Mssrs. Langenberg and Gurses,

Greetings!

With regards to our current appeal to the Raad van State versus Minister of Finance and with reference to the defense statement (verweerschrift) of the Minister of Finance dated 25 February 2005, please take into account and consider the facts and views that I express hereunder.

From the beginning, I wish to stress that the Raad van State decision of 21 February 1995 declares the following:

- a. Prof. Jose Maria Sison is a political refugee in accordance with the Refugee Convention 1A;
- b. He is covered by the absolute protection of Article 3 of the EVRM; therefore he cannot be deported directly or indirectly to the Philippines;
- c. If he cannot go to a third country where he is guaranteed the protection of the Refugee Convention and Article 3 of EVRM, the Dutch State is obliged to grant him entry as a recognized refugee and a permit to stay.

The "terrorist" listing made by the Council of the EU, on which the Dutch Finance Ministry bases its decision to inflict punitive measures (which are deceptively called restrictive measures) against me, is baseless and done in violation of my right to due process.

On 20 April 1998, the Government of the Republic of the Philippines, through its Secretary (Minister) of Justice issued a certification that there was no pending criminal charge against me. Until this day, there is no criminal charge against me in the Philippines, or anywhere else in the world.

Minister of Foreign Affairs De Hoop Scheffer declared on 8 October 2002, in responding to questions of parliamentarian Jan De Wit (SP), that there were no sufficient grounds even to initiate a criminal investigation against me.

The Minister of Finance in its verweerschrift (defense) submitted to the Raad van State on 25 February 2005, under No. 2 Feiten en achtergronden [Facts and backgrounders], "Jaarlijks vallen hierbij enkele honderden slachtoffers, waaronder (Amerikaanse) militairen, politieke tegenstanders en ook burgers." [Every year several hundred victims are casualties, among them (American) military personnel, political opponents and also civilians.]

The Minister of Finance does not present any evidence of his allegations and imputations against me. He is ignorant of the fact that under Philippine law NPA officers and personnel are chargeable with rebellion rather than terrorism. He is patently making a fabrication by claiming that American military personnel or civilian personnel have "fallen" in the Philippines and are chargeable against me. I am not aware of any American military personnel or civilian killed by the NPA from 1995 to the date of this letter. Should not the Minister mention the names of the Americans in his allegation?

I find it extremely puerile and impertinent that in trying to justify the harsh measures taken against me, the Dutch and European authorities use against me the alleged acts of the NPA

in the Philippines or the alleged acts of the Al Qaida in Madrid, without proving my criminal culpability for these. Such witchhunting mentality and tactics have no place in a democratic society.

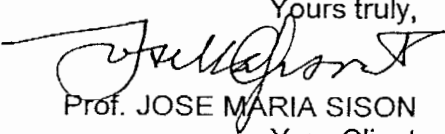
The truth of the matter is that the decision of the Minister of Finance is not based on facts. Nor is the decision of the Council of the EU to put me on the "terrorist" list.

1. It is unlawful and morally perverse for the Ministry of Finance and other Dutch authorities to presume that I am guilty of terrorism on the basis of fabricated and false intelligence reports and estimates and to argue on the basis of that presumption that I can be subjected to what are called restrictive measures but which are in fact punitive measures, such as the withdrawal of subsistence allowance, housing, health insurance and W-A insurance.
 - 1.1 I have never been subjected to any criminal investigation, tried and convicted for the crime of terrorism or for any other criminal offense in The Netherlands. The Manila government has certified since 1998 that there is no criminal charge against me.
 - 1.2 If the Dutch authorities have any evidence to charge me with such a heinous crime as terrorism, then they are criminally negligent of their duty by failing to confront me with the evidence in the proper venue and they can also consider themselves guilty of facilitating and participating in the crime of terrorism.
 - 1.3 I should be presumed innocent until proven guilty in the competent court of law. It is also utterly perverse that I should be kept in any list of suspects serially and indefinitely and with adverse consequences to my human rights and personal well being.
2. It is also unlawful and morally perverse that the Minister of Finance actually argues that Osama bin Laden and all those connected with Al Qaida have more rights than I have because they are supposed to be the ones specified to benefit from UN Resolution 1452. Such an argument is a gross violation of the principle of the equal protection of the law.
 - 2.1 The specious line of argument of the Finance Minister is based on a narrow and literal reading of Article 6 of the EU regulation concerned and forgets the spirit of the law in connection with the principle of equal protection of the law.
 - 2.2 The Minister of Finance points to Article 5 of the EU regulation concerned as something to be possibly invoked for exemption on humanitarian grounds. But he wants me to go into another trap or a wild goose chase, to go after the unanimous decision of the Council of the European Union. Has not the European Court of First Instance ruled in my application against the "terrorist" listing by the Council of the EU that the question of social benefits is something for national authorities to deal with?
 - 2.3 The Minister of Finance is reminiscent of the most cruel of the Dutch colonialists who could flip from exercising the "discretion" to either feed a plantation slave or starve him to death. Provision for the essentials of human needs is not a matter of bureaucratic discretion but a matter of human right. In modern civilization, you cannot starve to death even a murder convict in prison before the date of execution, even in countries where there is the death penalty.
3. Regarding Article 3 of EVRM, I have been subjected to inhuman and degrading treatment and punishment by the Dutch authorities. And in that connection, I have suffered psychological torture from inhuman and degrading treatment.

- 3.1 Is it not inhuman to me that I am deprived of basic necessities, such as subsistence allowance, housing and health insurance? These were previously provided to me according to law due to the fact that I was prohibited from working and I had no other source of income.
- 3.2 The Minister of Finance argues that the existing jurisprudence in the European Court of Human Rights prohibits only cases of corporal punishment. To deprive someone of food and other subsistence allowance and to starve him, is that not a form of bodily harm or corporal punishment. Where is all the Dutch legal, political and moral rhetoric that no one should starve in The Netherlands?
- 3.3 Is it not degrading to me that I am being told by the Minister of Finance to impose myself on the uitkering of my wife (hardly adequate for one person) and is it not dishonest of the Minister to obscure the fact that a person deprived of his own subsistence is degraded?
- 3.4 And is it not a gross violation of Article 3 of EVRM for the Minister of Finance to compel me through persecution and deprivation of the essentials of human existence to leave the Netherlands and put myself at risk of torture, inhuman and/or degrading treatment or punishment elsewhere?
- 4. Regarding Article 6 of EVRM, my right to due process has been violated. I have been presumed guilty of terrorism, arbitrarily listed as a terrorist, stigmatized under that label and subjected to deprivations and curtailment of rights as punishment by the Dutch and European authorities (upon the instigation of the Dutch) without due process. So far, the administrative and judicial processes that I have been through come after the fact of the violation of my right to due process by bureaucrats on a witchhunt.
- 5. Regarding Article 8 of EVRM, my right to private life and family union is already violated by a standing order for me to leave the house where I am staying with my wife and son. The Minister of Finance is dishonest by not mentioning this fact. As soon as I finally lose the case, the Dutch authorities would evict me from the house where I am staying with my family and of course I would continue to be deprived of subsistence allowance and health insurance. I would be roofless, exposed to the elements, subject to the dangers arising from the vicious state propaganda against me and with no right to privacy and the security of communications.

I can see that the worst of the Dutch authorities expect to wear me down and force me out of The Netherlands in violation of Article 3 of EVRM after some more years of depriving me of the essentials of human existence, stigmatizing me as a "terrorist" and rendering me vulnerable to further official and unofficial assaults on my personal integrity and well being.

Thank you for your attention and consideration.

Yours truly,

 Prof. JOSE MARIA SISON
 Your Client

AANTEKENEN EN PER GEWONE POST

Centraal Bureau

De heer J.M.C. Sison
Rooseveltpaan nr. 778
3526 BK UTRECHT

datum 9 april 2003
ons kenmerk AZ/JZ/CV/03uj.01995
onderwerp
inlichtingen bij Corry Verlaan
doorkiesnummer 070 - 3727185
fax 070 - 3727272
bijlage(n)
uw brief

Sir Winston Churchillaan
2285 SJ Rijswijk
postbus 3002
2280 ME Rijswijk
telefoon 070 372 70 00

Geachte heer Sison,

Ingevolge art. 15 lid 3 sub c van de Regeling Opvang Asielzoekers (ROA-regeling), thans art. III van het Wijzigingsbesluit van 27 maart 2001 (Stcrt. 2001, 63), eindigen de ROA-verstrekingen indien een last tot uitzetting is gegeven en ingevolge een daartoe strekkende mededeling van de plaatselijke politie de asielzoeker Nederland dient te verlaten. In uw geval is volgens de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) aan beide vereisten voldaan. Daarom heeft het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) in naam van de gemeente Utrecht, het voornemen om de verstrekingen, die u ontvangt op grond van de ROA-regeling, op korte termijn te beëindigen. Dit was u reeds aangekondigd bij brief van het Ministerie van Financiën van 7 maart 2003.

In het kader van een zorgvuldige besluitvorming (overeenkomstig art. 4:8 Awb) wordt u hierbij in de gelegenheid gesteld om uw zienswijze over de beëindiging van de ROA-verstrekingen naar voren te brengen in een zogenaamd zienswijzegesprek. Dit gesprek zou, wat het COA betreft, kunnen plaats vinden op vrijdag 18 april a.s. om 11.00 uur dan wel 14.00 uur of dinsdag 22 april a.s. om 12.30 uur. Dit gesprek zal plaats vinden op het Centraal Bureau van het COA gevestigd aan de Sir Winston Churchillaan 366a te Rijswijk.

*Correspondentie uitsluitend
aan het postadres met
vermelding van de datum en
het kenmerk van deze brief*

In dit gesprek kunt u de argumenten naar voren brengen, die zich volgens u verzetten tegen een beëindiging van de opvang. Daarbij kunt u zich desgewenst laten vergezellen door een gemachtigde en/of een tolk, indien u de Nederlandse taal niet of onvoldoende machtig bent. Het vorenstaande laat natuurlijk onverlet dat u uw zienswijze ook op schriftelijke wijze onder de aandacht van het COA kunt brengen.

Zorgvuldigheidshalve zend ik een afschrift van deze brief aan mr. D. Gürses, die u bijstaat in de bestuursrechtelijke procedure naar aanleiding van de beschikking van de Minister van Financiën van 7 maart 2003.

Teneinde er zeker van te zijn dat deze brief u bereikt, zend ik deze zowel per gewone als per aangetekende post.

Hoogachtend,
Centraal Orgaan opvang asielzoekers

mevrouw mr C.L.M Verlaan
Manager afdeling juridische zaken

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

**Gespreksverslag voornemen
beëindigen van ROA-verstrekkings**

BIJLAGE 1

Betreft : de heer J.M.C. Sison
verblijvende in : de gemeente Utrecht
Datum : 24 april 2003

Bij gesprek aanwezig : De heer Sison, mr D. Curses (gemachtigde van de heer Sison), mevrouw C. Ledesma (tolk), de heer L. Jalandoni (tolk), mevrouw mr C.L.M. Verlaan (hoofd afdeling Juridische Zaken COA) en mevrouw mr I.A. van der Valk (jurist afdeling Juridische Zaken COA)

Inleiding door mevrouw Verlaan

Geachte heer Sison,

Het COA is voornemens de door u ontvangen verstrekkingen in het kader van de ROA binnen korte termijn te beëindigen. U heeft deze verstrekkingen via de gemeente Utrecht ontvangen. Het COA heeft deze verstrekkingen door middel van mandaat van de gemeente Utrecht overgenomen. Dat betekent dat ook de bevoegdheid tot het beëindigen van de opvang bij het COA is komen te liggen. De ROA regeling is een regeling die sinds 1996 niet meer wordt toegepast. Er kan vanuit worden gegaan dat de mensen die nog onder deze regeling vallen ondertussen uitgeprocedeerd zijn.

Aanleiding voor het voornemen om tot beëindiging van de verstrekkingen over te gaan is het feit dat uw eerste asielverzoek reeds in 1997 is afgerond. Uw recht op opvang is gekoppeld aan het eerste asielverzoek. Uitgeprocedeerd betekent dan ook het einde van uw recht op opvang en verstrekkingen. De ROA regeling zegt voorts dat het recht op verstrekkingen eindigt nadat een last tot uitzetting is gegeven en mededeling daarvan is gedaan.

De verstrekkingen die u thans ontvangt omvat uw toelage, uw woonruimte, uw verzekering tegen ziektekosten en uw verzekering wettelijke aansprakelijkheid. Deze verstrekkingen moeten derhalve beëindigd worden.

Op grond van artikel 4:8 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) wordt in het kader van zorgvuldige afweging bij de besluitvorming een gesprek gevoerd met u waarin u uw zienswijze omtrent het voornemen de ROA-verstrekkingen te beëindigen naar voren kan brengen. In dit gesprek kunt u uw argumenten naar voren brengen en u kunt vrijuit spreken.

135

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Tenslotte zij opgemerkt dat voor de beëindiging van de ROA-regeling een stappenplan voor documentloze asielzoekers van toepassing kan zijn waarin door de IND wordt getoetst aan het meewerkcriterium.

Dit meewerkcriterium is hier niet aan de orde. Het meewerkcriterium is een begunstigend uitzonderingsbeleid dat uitsluitend is geschreven voor documentloze vreemdelingen, die in uitgangspunt kunnen worden verwijderd naar het land van herkomst maar waarvan de terugkomst nog niet kan worden gerealiseerd louter vanwege het ontbreken van reisdocumenten. Meneer Sison behoort niet tot deze groep. In het verleden, zo blijkt uit het dossier, heeft meneer Sison voldoende mogelijkheden gehad om aan documenten te geraken en zoals bekend zijn er voor de heer Sison de opties om naar zijn land van herkomst terug te keren beperkt. De grondslag voor de beëindiging van de verstrekkingen ligt in de ROA.

Naar aanleiding van deze inleiding heeft de heer Sison de volgende opmerkingen:

Wat is het onderscheid tussen asielzoeker en uitgeprocedeerd?
Handelt het COA illegaal door de verstrekkingen thans nog door te laten lopen?

Mevrouw Verlaan legt uit dat mensen als asielzoekers bij het COA binnenkomen en dan uitgeprocedeerd kunnen raken. Dat betekent dan ook beëindiging van de opvang. Het COA handelt niet illegaal door de voorzieningen door te laten lopen. Het COA kan nu pas na een signaal van de IND tot beëindiging van de verstrekkingen overgaan.

De gemachtigde van de heer Sison verduidelijkt nog een en ander en vertelt dat het hier alleen om het recht op opvang en verstrekkingen gaat.

Tenslotte zal de rapportage die van dit gesprek opgemaakt zal worden geen volledige letterlijke weergave zijn van hetgeen besproken is.

Inhoud zienswijzegesprek

De heer Sison vraagt of er een last tot uitzetting van de IND is.

Mevrouw Verlaan antwoordt dat in juni 1996 een last tot uitzetting is afgegeven. Naar de mening van de heer Sison is deze last tot uitzetting is ingetrokken. De Raad van State heeft de heer Sison als politiek vluchteling erkend en hem onder de bescherming van art. 3 EVRM geplaatst. Er is geen status verleend. Mevrouw Verlaan vertelt dat dit gegeven bij het COA bekend is en dat het nu juist gaat om het gegeven dat geen status en vergunning is verleend. De eerste asielaanvraag is afgewezen en daarmee komt een einde aan de opvang.

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

De gemachtigde stelt dat een vereiste is dat een last tot uitzetting wordt gegeven en dat daarvan mededeling door de politie wordt gedaan aan de heer Sison. De last is echter ingetrokken en ook de mededeling door de politie is volgens de heer Sison niet gedaan.

De gemachtigde stelt voorts dat in de uitspraak van de Rechtseenheidkamer van 11 september 1997 is neergelegd dat van uitzetting van de heer Sison geen sprake is en in de uitspraak is het recht op opvang niet aan de orde geweest. Verder vraagt de gemachtigde hoever de marginale toets van het COA gaat. Tenslotte stelt de gemachtigde dat het voornemen op onjuiste gronden is gebaseerd.

Art. 1 Vluchtelingenverdrag, art. 15 Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM staan in de weg om de heer Sison naar het land van herkomst uitgezet te zetten.

Mevrouw Verlaan legt uit dat in de procedure onder de oude Vreemdelingenwet het recht op opvang inderdaad in de asielprocedure niet aan de orde kwam. Een mededeling van de politie is in die zin niet noodzakelijk dat, als uit het dossier blijkt dat het aan betrokkene bekend is gemaakt, dit voldoende is. Verder zal op de naar voren gebrachte argumenten op dit moment niet worden ingegaan. Het gesprek is bedoeld om kennis te nemen van de zienswijze van de heer Sison en gemachtigde. In de beschikking zal op de argumenten worden ingegaan en daar ligt ook de marginale toets van het COA. Het gegeven rond de last tot uitzetting zal een punt van onderzoek zijn.

De heer Sison vraagt of er een brief is van de IND om de voorzieningen stop te zetten. Mevrouw Verlaan legt uit dat zo'n brief niet noodzakelijk is.

Mevrouw Verlaan vraagt of er nog andere zaken zijn die naar voren gebracht moeten worden en die te maken hebben met de beëindiging van de opvang.

De gemachtigde stelt de verordening van de Raad van Europese Unie van 27 maart 2003 aan de orde. Deze verordening is indirect met de zaak betrokken. Nederland heeft op basis van deze verordening de bevoegdheid om basisvoorzieningen aan de heer Sison te verstrekken. De verordening heeft rechtstreekse werking.

Mevrouw Verlaan antwoordt dat de grondslag voor de beëindiging van de voorzieningen in de ROA ligt. Bovenstaande ligt bij het Ministerie van Financiën.

Meneer Sison brengt naar voren dat hij een vrouw en kind heeft die hij moet onderhouden. Hij mag niet werken van de IND. Als hem straks zijn verstrekkingen worden ontnomen komt zijn recht op family life (8 EVRM) in gevaar. De gemachtigde zegt dat door de beëindiging van de verstrekkingen de heer Sison in een moeilijke situatie wordt gebracht. Hij kan niet uitgezet worden. Het is onwenselijk en inhumain hem in deze situatie te brengen. De gemachtigde vraagt het COA te onderzoeken of de ROA wellicht bijzondere uitzonderingsbepalingen kent.

De gemachtigde en de heer Sison hebben verder geen opmerkingen.

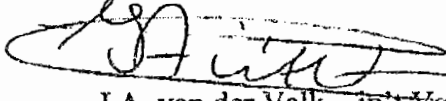

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Mevrouw Verlaan vraagt of de heer Sison alles heeft begrepen en verstaan. Meneer Sison heeft alles begrepen en verstaan.

Mevrouw Verlaan sluit het gesprek af met de mededeling dat de argumenten zullen worden neergelegd in het gespreksverslag van het COA. Bij de definitieve besluitvorming omtrent de beëindiging van de voorzieningen wordt de argumenten meegenomen. Tevens zal bij de definitieve besluitvorming omtrent de beëindiging van de voorzieningen het gespreksverslag worden uitgereikt.

Aldus getekend;
Rijswijk, d.d. 25 april 2003

I.A. van der Valk - in't Veen

SCHOOLPLEIN

ADVOCATEN

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht
tel (030) 231 36 46
fax (030) 234 25 95
e-mail: schoolplein@wanadoo.nl

Correspondentie uitsluitend:
Postbus 18319
3507 LH Utrecht

mr R. Meugel
mr S. Spans
mr J.M. (Hans) Langenberg
mr D. Gurses
advocaten en procureurs

secretariaat
Els Costrum
Leny Peeters

Het Centraal Orgaan opvang
Asielzoekers
Postbus 3002
2280 ME Rijswijk

Per Telefax: 070-372 7272

ons kenmerk	uw kenmerk	Utrecht
Sison/COA	AZ/JZ/lvV/03uj03281	2 juli 2003

BEZWAARSCHRIFT

van

J.M.C. Sison, geboren op 8 februari 1939, van Filippijnse nationaliteit, verblijvende aan de Rooseveltlaan 778 te Utrecht en in deze zaak aldaar woonplaats kiezende aan het Schoolplein 5 A op het kantoor van mr D. Gurses die in deze door hem bepaaldelijk wordt gevolmachtigd voor hem als zodanig op te treden.

Betrokkene kan zich niet verenigen met de beslissing van het COA, van 23 mei 2003, waarbij hem is meegedeeld dat met onmiddellijke ingang de verstrekkingen binnen het kader van de ROA zullen worden stopgezet en dat hij binnen drie dagen na bekendmaking van deze beschikking de ROA woning gelegen aan de Rooseveltlaan 778 (3526 BK) te Utrecht dient te verlaten. Bedoelde beslissing wordt hierbij in kopie overgelegd.*

Betrokkene meent dat de beschikking in strijd is met de zorgvuldigheid die de COA als bestuursorgaan ten opzichte van hem in acht dient te nemen. Hij meent dat ten onrechte wordt gesteld dat voor hem een last tot uitzetting is gegeven en dat door de korpschef van de politieregio is medegedeeld dat hij Nederland moet verlaten.

Voorts meent betrokkene dat het niet verschaffen van economische middelen noodzakelijk ter dekking van basisuitgaven, zoals betalingen voor voedsel, huur, geneesmiddelen of geneeskundige behandeling, verzekeringspremies openbare voorzieningen een inbreuk is op een fundamenteel recht: het recht om te kunnen overleven op het grondgebied van Nederland nu hij daar verblijft en niet gedwongen kan worden verwijderd. Immers volgens de REK uitspraak van 11 september 1997 moet als in rechte vaststaand worden aangenomen dat aan de heer Sison de bepalingen van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag niet kunnen worden tegengeworpen, dat de heer Sison gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 2A van het vluchtelingenverdrag en artikel 15 van de Vreemdelingenwet en dat artikel 3 van het EVRM moet verhinderen dat de heer Sison - direct of indirect - naar zijn land van herkomst wordt verwijderd. Ook lezen we hier dat van gedwongen verwijdering van de heer Sison moet worden afgezien.

Weliswaar is in de beschikking van 18 juli 1996 de heer Sison gelast Nederland te verlaten echter in de hierboven aangehaalde REK- uitspraak heeft de rechter uitdrukkelijk bepaald dat hij niet mag worden uitgezet. Voorts stelt de REK dat de rechtspositionele gevolgen van de weigering Sison als vluchteling toe te laten nog niet zijn vastgesteld, en aan beoordeling door de rechter onderworpen kunnen worden wanneer terzake besluiten zijn genomen. Vast staat dat deze besluiten ingevolge de REK uitspraak niet genomen kunnen worden. De in de beschikking van 18 juli 1996 gegeven aanzegging tot vertrek van betrokkene uit Nederland wordt met de REK uitspraak teruggedraaid.

Voorts is de heer Sison van mening dat de stelling dat de verzending van het faxbericht van 5 november 1998 op een misverstand zou berusten complete onzin is. Immers deze intrekking is een voortvloeijsel uit de toezegging van de toenmalige Staatssecretaris van Justitie om de heer Sison niet uit te zetten. Betrokkene is van mening dat deze stelling de Minister niet waardig is. Na 5 jaar zou de Minister erachter zijn gekomen dat het hier om een ambtelijke mislag is gegaan. Deze stelling is in strijd met algemene beginselen van behoorlijk bestuur. In ieder geval strijdig met het vertrouwensbeginsel.

Betrokkene meent daarnaast dat de IND onzorgvuldig te werk is gegaan door het COA niet op de hoogte te brengen van het feit dat zijn gemachtigde gemotiveerd heeft bestreden waarom beëindiging van de voorzieningen nu onrechtmatig is. Immers betrokkene heeft sinds zijn aankomst in Nederland, 1988 tot en met oktober 2002 deze voorzieningen steeds gekregen.

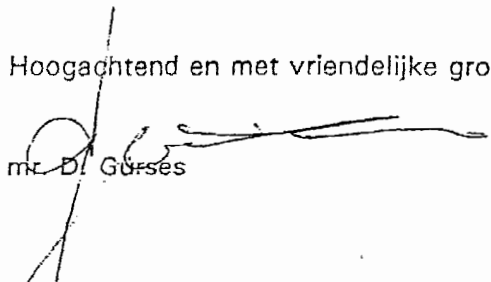
Betrokkene meent dat (ook) een marginale toetsing van het IND-standpunt had moeten leiden tot een nadere standpuntbepaling van het COA nu er een rechtstreeks beroep is gedaan op het feit dat er beletselen zijn om de heer Sison het land uit te zetten, omdat er toegezegd is hem het land niet uit te zetten en omdat de aanzegging aan de heer Sison om Nederland te verlaten ingetrokken is.

Betrokkene meent dat hem moet worden toegestaan de beslissing op dit bezwaarschrift in de woning aan de Rooseveltlaan 778 te Utrecht af te wachten en verzoekt u dan ook om de verstrekkingen binnen het kader van de ROA voort te zetten en hem niet uit zijn woning te (laten) zetten.

Betrokkene behoudt zich het recht voor de gronden nader aan te voeren. Betrokkene is bereid indien dit nodig is dit bezwaarschrift nader toe te lichten.

MET VERZOEK de genomen beslissing te heroverwegen.

Hoogachtend en met vriendelijke groet,

mr. D. Gürses

Verslag hoorzitting in het kader van het door de heer Sison op 2 juli 2003 ingediende bezwaarschrift tegen het besluit beëindiging ROA voorzieningen van de gemeente Utrecht dd 23 mei 2003.

Datum: 2 oktober 2003

Aanwezig: de heer Sison, mr D. Gürses (gemachtigde van de heer Sison), de heer J. Beentjes (tolk), de heer L. Jalandoni (tolk), de heer Agcaoli. Namens het COA aanwezig: mr R. van Duffelen en mevrouw mr I.A. van der Valk, beide als jurist werkzaam bij de afdeling Juridische Zaken van het COA.

De heer Van Duffelen heet iedereen welkom, legt uit wat de bedoeling is van deze hoorzitting en stelt (de gemachtigde van) de heer Sison in de gelegenheid opmerkingen vooraf te maken.

De gemachtigde van de heer Sison:

We hebben hier te maken met een beladen geschiedenis. De heer Sison is van mening dat geen last tot uitzetting is verstrekt en dat hem nooit door de korpschef is medegedeeld dat hij Nederland dient te verlaten. Hij heeft geen rechtmatig verblijf in Nederland, hij heeft geen IF status verkregen. De situatie van de heer Sison is uniek. Hij is niet erkend als vluchteling maar er is wel sprake van een gedogen als vluchteling. Hij heeft recht op een verblijfstitel. Hem is nimmer aangezegd Nederland te verlaten. Zijn middelen van bestaan worden hem onthouden en thans wordt hij door giften onderhouden. Het verblijf van de heer Sison hier te lande wordt evenwel gedoogd. Dat is in strijd met de beginselen van de sociale rechtstaat en art 3 EVRM.

De Tweede Kamer en de Minister van Justitie hebben gesteld dat de overheid een zekere uitkering moet geven nu de heer Sison niet kan worden uitgezet.

Resolutie 1452 van de Verenigde Naties stelt dat de basisbehoeften niet ontnomen mogen worden. Het standpunt van de Europese Unie is dat deze resolutie toegepast dient te worden. Dit is neergelegd in verordening 561/2003 van de Raad van de Europese Unie dd 27 maart 2003. Deze verordening is van toepassing op de heer Sison.

De heer Van Duffelen vraagt of de heer Sison hiermede een beroep doet op het vertrouwensbeginsel. De gemachtigde bevestigt dit.

De heer Sison:

Het is een wrede behandeling iemand te verbieden te werken en tegelijkertijd zijn uitkering weg te nemen. Art. 3 EVRM moet mij beschermen maar ik krijg juist een wrede behandeling door het afnemen van de basisbehoeften. Mijn leven kan in gevaar komen door het afnemen van de ziektekostenverzekering. Ook het in art. 8 EVRM neergelegde family life komt in gevaar.

Vragen naar aanleiding van het bezwaarschrift:

De heer Van Duffelen vraagt op grond waarvan de heer Sison meent dat hij rechtmatig verblijf in Nederland heeft.

De gemachtigde antwoordt dat dit op grond van toezeggingen van de Staatssecretaris van Justitie is. De heer Sison heeft echter geen verblijfsdocument. De heer Sison verkeert in een bijzondere situatie. Hij heeft geen vergunning tot verblijf maar hij mag ook niet uitgezet worden. Feitelijk is een verblijfssituatie gecreëerd. De heer Sison heeft 15 jaar voorzieningen gekregen. Nu wordt het einde van die voorzieningen gebaseerd op een uitspraak van 15 jaar geleden. Dit is in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Er is ook bezwaar aangetekend tegen een besluit van het Ministerie van Financiën maar hierop is nog geen beslissing genomen. De heer Sison ontvangt sinds hij op de Europese lijst staat geen uitkering krachtens de ROA meer. De gemeente Utrecht heeft hem daarvoor twee maanden ontheffing verleend. Sedert de heer Sison op de Europese lijst staat, ontvangt hij geen ROA verstrekkingen meer.

De heer Beentjes verduidelijkt:

Op Amerikaans verzoek is de heer Sison op de terroristenlijst gezet en is het verzoek gekomen de tegoeden van de heer Sison te bevriezen. De gemeente Utrecht heeft toestemming gegeven alsnog uit te betalen. Daarna is de heer Sison op de Europese lijst gezet en is de opdracht van de Minister van Financiën gekomen alle tegoeden stop te zetten.

De heer Van Duffelen: in het bezwaarschrift stelt u dat de bestreden beschikking in strijd met de zorgvuldigheid die het COA in acht dient te nemen is genomen. Waar is deze onzorgvuldigheid in gelegen?

De gemachtigde van de heer Sison antwoordt dat dit is gelegen in de marginale toets die het COA heeft. Het COA krijgt de opdracht. De IND stelt dat de heer Sison rechtmatig verwijderbaar is. Het COA heeft dit niet nagegaan. Het COA dient aan de criteria tot beëindiging te toetsen maar heeft dit nagelaten. De beslissing is door het COA zonder onderzoek genomen. De marginale toets is door het COA niet toegepast.

De heer Van Duffelen: in de REK uitspraak van 11 september 1997 is aan de heer Sison geen verblijf als vluchteling toegestaan. U stelt in het bezwaarschrift dat de aanzegging van 18 juli 1996 is teruggedraaid. Waar blijkt dit uit?

De gemachtigde van de heer Sison antwoordt dat in de beschikking van 18 juli 1996 de heer Sison is aangezegd Nederland te verlaten. In de REK uitspraak zegt de Staatssecretaris van Justitie toe dat de heer Sison niet zal worden uitgezet.

De heer Van Duffelen: u maakt in uw bezwaarschrift melding van een fax dd 5 november 1998. Dit betreft een reguliere aanvraag. Het beroep in deze aanvraag is ongegrond verklaard. De heer Sison is ook in deze reguliere aanvraag uitgeprocedeerd en er is een last tot uitzetting afgegeven. U stelt dat deze last tot uitzetting is ingetrokken?

De gemachtigde van de heer Sison antwoordt dat in het faxbericht van 5 november 1998 de last wordt ingetrokken. Deze fax is gebaseerd op de REK uitspraak.

De heer Van Duffelen vraagt of in de fax expliciet verwezen wordt naar de REK uitspraak.

De gemachtigde van de heer Sison antwoordt dat dit niet het geval is. De REK uitspraak draait de last tot uitzetting dd 18 juli 1996 terug. De last tot uitzetting in de reguliere aanvraag is teruggedraaid door het faxbericht.

De heer Van Duffelen: In uw bezwaarschrift spreekt u over de onzorgvuldigheid van de IND. Waar is deze onzorgvuldigheid in gelegen?

De gemachtigde antwoordt dat de IND wist van het bezwaarschrift tegen het Ministerie van Financiën. De IND had kunnen wachten totdat op dit bezwaarschrift is beslist. Het is onzorgvuldig het COA daar niet over te informeren.

De heer Van Duffelen vat dit in die zin samen dat de voorzieningen pas hadden mogen worden beëindigd nadat de procedure bij het Ministerie van Financiën is afgerond. De gemachtigde van de heer Sison stemt daar mee in.

De heer Van Duffelen stelt alle aanwezigen in de gelegenheid een laatste opmerking te maken.

De gemachtigde van de heer Sison stelt dat de beëindiging van de voorzieningen in strijd is met art. 8 EVRM. De heer Sison woont 15 jaar in Nederland. Hij woont samen met zijn gezin en wordt gedoogd. Met dit besluit wordt het gezin uit elkaar gehaald.

De heer Sison zegt dat hij heeft begrepen waar de hoorzitting over is gegaan en hij herhaalt nog een keer datgene wat hij aan het begin van de hoorzitting heeft gezegd.

De heer Van Duffelen sluit de hoorzitting en zegt toe dat binnen zes weken een beslissing op het bezwaarschrift zal worden genomen.

Dit verslag van de hoorzitting is geen volledig letterlijke weergave van hetgeen besproken is.

Aldus getekend:
Rijswijk, dd 6 oktober 2003,

I.A. van der Valk - in 't Veen

SCHOOLPLEIN

ADVOCATEN

Schoolplein 5A
3581 PA Utrecht
tel (030) 231 36 46
fax (030) 234 29 95
e-mail: schoolplein@wanadoo.nl

Correspondentie uitsluitend:
Postbus 11319
3507 LP Utrecht

mr R. Visse
mr S. Spans
mr J.M. (Hans) Langenberg
mr D. Gijssels
advocaten en procureurs

secretariaat
Els Oostrum
Lenny Peeters

Arrondissementsrechtbank te Utrecht
Sector Bestuursrecht
Postbus 13023,
3507 LA Utrecht
Per telefax: 030-2233498
en FALK

ons kenmerk
DG 2002-0567 I

uw kenmerk
SBR 04 / 1305 BESLU AZ G19

Utrecht
21 juni 2004

Geachte mevrouw/heer,

In antwoord op uw schrijven d.d. 25 mei 2004 doe ik u hierbij de gronden van het beroepschrift toekomen.

Gronden.

Allereerst verwijst eiser naar de eerder in de procedure overgelegde stukken en het bezwaarschrift waarvan de inhoud hier als herhaald en ingelast moet worden beschouwd.

Eiser kan zich niet verenigen met het namens het College van Burgemeester en Wethouders van de Gemeente Utrecht, door het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers genomen besluit , op grond van het hiernavolgende:

In de bestreden beschikking wordt ervan uitgegaan dat met betrekking tot eiser artikel III van het besluit van de Staatssecretaris van Justitie van 27 maart 2001 tot wijziging van de ROA van toepassing is.

Eiser is van mening dat niet voldaan is aan de voorwaarden van voornoemd besluit met name dat er geen last tot uitzetting is gegeven en dat hem door de korpschef van de politieregio nooit is medegedeeld dat hij Nederland dient te verlaten. Ook is er geen mededeling van de korpschef aan eiser gedaan over de beëindiging van de verstrekkingen. Eiser is dan ook van mening dat verweerder niet tot beëindiging van de verstrekkingen van eiser heeft mogen besluiten zie bijlage, rechtbank Den Haag reg. Nr. AWB 02/4966 BESLU.

Eiser kan de stelling van de verweerder niet volgen althans hij vindt dit onrechtmatig dat eiser geen rechtmatig verblijf zou hebben in Nederland en dat op hem onverminderd de rechtsplicht rust om Nederland te verlaten en dat hij verwijderbaar is geworden. Vooropgesteld dient te worden dat eiser een politieke vluchteling is. Voorts is er in zijn geval geen last tot uitzetting gegeven en hem is niet aangezegd Nederland te verlaten. Dit is een verblijfssituatie die uniek is in Nederland. Door deze status te creëren heeft de Nederlandse staat verplichtingen op zich genomen die haar nationaal en internationaal voorgeschreven zijn. Voorts is in het geval van eiser geen sprake van een 1f

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

Vluchtelingenverdagsituatie waardoor de positie van eiser niet te vergelijken is met die van niet als vluchteling erkende vreemdelingen die niet verwijderd kunnen worden naar het land van herkomst omdat hen daar een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM te wachten staat, maar die ook niet zijn erkend als vluchteling. Dat is het verschil met eiser waardoor eiser gerechtvaardigd van mening is dat hij daarom recht heeft op een verblijfstitel nu hij in die situatie meer dan 5 jaar is gedoogd.

Eiser is van mening dat het onmenselijk is om een vluchteling te gedogen (hij mag niet worden uitgezet) maar hem het recht op een menswaardig leven te ontzeggen door hem de noodzakelijke middelen van bestaan te onthouden. Dit heeft een weerslag op de psyche, niet alleen van eiser maar ook die van zijn echtgenote en in Nederland wonende kinderen. Eiser wordt als het ware kunstmatig in leven gehouden door de giften van zijn vrienden zodat eiser niet verhongert. Het gestelde in bestreden de beslissing dat de Nederlandse overheid niet gehouden zou zijn om aan eiser voorzieningen te verstrekken is in strijd is met de uitspraak van Minister, met sociale rechtsstatelijke beginselen en overige nationale en internationale beginselen. Eiser stelt dat de bestreden beslissing in strijd is met algemene beginselen van behoorlijk bestuur. In ieder geval strijdig met het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheid.

Eiser heeft sinds zijn aankomst in Nederland, 1988 tot en met oktober 2002 deze voorzieningen steeds gekregen. Zijn asielaanvraag is op 11 september 1997 in beroep ongegrond verklaard door de REK. Eiser woont en leeft sindsdien in Nederland. Tot uitzetting van eiser is niet overgegaan. Onlangs heeft de rechtbank Rotterdam op 11 juli 2003 beslist dat in zo'n geval verweerder ten onrechte de aanvraag afgewezen heeft voordat bepaald was of uitzetting van de vreemdeling niet tot schending van het EVRM zou leiden. Verweerder wist dat eisers uitzetting schending van EVRM oplevert. Het gevolg van de uitspraak is dat verweerder ten onrechte eisers aanvraag heeft afgewezen. Zie in dit verband (eiser doet expliciet een beroep op deze uitspraken) de uitspraken van rechtbank Rotterdam van 11 juli 23003, nr. AWB 02/17771 VRWET en Raad van State 200102064/1, 29 mei 2001, JV 2001/166.

Hierbij als aanvullende gronden van het beroep een door eiser persoonlijk geschreven reactie met het verzoek de inhoud als hier herhaald en ingelast te lezen.

Concluderend moet dan ook worden gesteld dat het besluit om de verstrekkingen aan eiser te beëindigen niet in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen, en dat de beslissing op bezwaar van 14 april 2004, alsmede het daaraan ten grondslag liggende primaire besluit moeten worden vernietigd, met veroordeling van verweerder in de proceskosten en vergoeding van het griffierecht.

Eiser behoudt zich uitdrukkelijk het recht voor het beroepschrift nader aan te vullen.

REDENEN WAAROM

Eiser persisteert bij het beroepschrift.

't welk doende enz.,

mr. D. Gijsses

SCHOOLPLEIN

ADVOCATEN

Annex 31 (144)

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht
tel (030) 231 36 46
fax (030) 234 29 95
e-mail: info@schoolpleinadvocaten.nl

Correspondentie uitsluitend:
Postbus 13319
3507 LH Utrecht

secretariaat
Els Oostrum
Leny Peeters

mr R Vleugel
mr S Spans
mr J M (Hans) Langenberg
mr D Gürses
advocaten en procureurs

Raad van State
Afdelings Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
Per fax 070-3651380 en Falk

ons kenmerk
J.M.C. Sison/Gemeente Utrecht

uw kenmerk

Utrecht
10 januari 2005

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake

Jose Maria SISON, appellant, geboren op 8 februari 1939, van Filippijnse nationaliteit wonende te Utrecht aan de Rooseveltlaan 778, in deze zaak woonplaats kiezend te Utrecht aan het Schoolplein 5 A op het kantoor van Mr. D. Gurses, die in deze hogere beroepsprocedure daartoe bepaaldelijk is gevolmachtigd voor hem op te treden

tegen

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Utrecht,
verweerder, gevestigd te Utrecht.

Appellant komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de President van de Rechtbank te Utrecht, d.d. 30 november 2004, verzonden d.d. 30 november 2004, gewezen onder nummer SBR 03/1305, welke hierbij wordt overgelegd.

GRIEF

Ten onrechte heeft de rechtbank de mening van verweerder over genomen dat er geen sprake van is dat appellants verblijf in Nederland wordt gedoogd. Appellants onmogelijkheid om uitgezet te worden en te vertrekken wordt volledig onderschaduwd. Appellants bijzondere positie in Nederland wordt beschermd door het Europese Verdrag van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Appellant is van mening dat de uitspraak in strijd is met de bepalingen van EVRM met name artikel 3 en 8. De rechtbank heeft ten aanzien van artikel 8 een zeer merkwaardige uitspraak gedaan door te stellen dat appellant op een andere wijze invulling kan geven aan zijn gezinsleven terwijl "een andere wijze" volledig uitgesloten is. Voorts heeft de rechtbank ten onrechte een zeer restrictieve uitleg gegeven aan de inhoud van artikel 8 EVRM door de rechten van dit artikel te beperken tot een gezinslid.

Appellant verzoekt hetgeen in deze procedure naar voren is gebracht, met name de gronden van beroep en de pleitnota waarvan een kopie hierbij als bijlage wordt bijgevoegd als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte niet is ingegaan op zijn stelling dat een Staat op grond van humanitaire gronden inbreuken op fundamentele rechten

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

dient te voorkomen. Appellant is van mening dat de rechtbank door de bestreden uitspraak te doen appellant in een onmogelijke positie heeft gezet waardoor hem een menswaardig leven ontnomen wordt.

Appellant is van mening dat juist hiervoor bedoelde verdragen en Europese verordeningen dergelijke inbreuken dienen te voorkomen. Ten onrechte heeft de rechtbank daar onvoldoende betekenis aan toegekend.

De rechtbank heeft aan het feit dat appellant door jarenlang verblijf in Nederland en zijn rechtmatige verblijf hier in Nederland en het feit dat hij niet uitgezet mag en kan worden een onjuiste en ontoerekenbare betekenis toegekend.

Voorts heeft rechtbank de mogelijkheden van de Nederlandse Staat om appellants positie te verbeteren (op basis van de aan appellant de facto gecreëerde rechtspositie) om voor appellant onduidelijke redenen onvoldoende onderzocht en tevens heeft de rechtbank de schending van het hieruit voort gevloede gerechtvaardigde vertrouwen dat appellante aan die gecreëerde rechtspositie mocht ontlennen onvoldoende gemotiveerd. De rechtbank stelt dienaangaande ten onrechte dat de minister in deze geen zelfstandige bevoegdheid zou hebben.

Appellant stelt aldus dat deze uitspraak in strijd is met internationale verdragen en met name artikel 3, 6 en 8 EVRM.

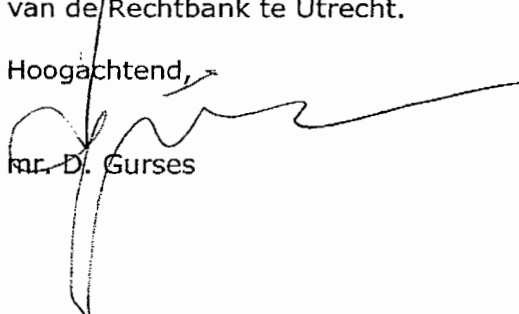
Voorts stelt appellant dat door zijn geval inhoudelijk onvoldoende te behandelen en de bijzondere omstandigheden waarin hij zich bevindt niet te toetsen, de rechtbank ten onrechte voorbij is gegaan aan alle argumenten die in deze procedure tot op heden naar voren zijn gebracht.

Ten overvloede meldt appellant dat de volmacht van zijn gemachtigde betrekking heeft op het instellen van het hoger beroep en dat zijn gemachtigde bepaaldelijk gemachtigd is en is geweest om in de procedures met inbegrip van onderhavige als gemachtigde op te treden.

CONCLUSIE

Appellant concludeert op grond van het bovenstaande tot vernietiging van de uitspraak van de Rechtbank te Utrecht.

Hoogachtend,

Mr. D. Gurses

146

Annex 32

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

Verweerschrift

Inzake

De heer J.M. Sison,
appellant,
gemachtigde: mr D. Gurses

tegen

het College van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Utrecht,
verweerder,
gemachtigde: mr R. van Duffelen

Edelachtbaar college

1. Inleiding

Appellant komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Utrecht van 26 november 2004 (verzonden: 30 november 2004). In deze procedure was de beëindiging van de opvangvoorzieningen krachtens de Regeling Opvang Asielzoekers (ROA) aan appellant aan de orde.

2. Achtergrond

2.1 Appellant heeft in Nederland een asielaanvraag ingediend. Laatstelijk bij besluit van 4 juni 1996 heeft de ambtsvoorganger van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, namens deze de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), de asielaanvraag van appellant afgewezen. Bij uitspraak van 11 september 1997 (JV 1997, 8) heeft de Rechtseenheidskamer van de rechtbank 's-Gravenhage het hiertegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Hiermee is de asielprocedure van eiser geëindigd en is hij verwijderbaar geraakt op zijn asielaanvraag.

RAAD VAN STATE INGEKOMEN 08 FEB 2005	
ZAAKNR.	
AMN.	
SEKRETARIS:	PAR:

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

2.2 Gedurende zijn asielaanvraag heeft appelland van verweerder opvangvoorzieningen ontvangen op grond van de Regeling Opvang Asielzoekers. Krachtens artikel III van het besluit van de Staatssecretaris van Justitie van 27 maart 2001 (Strot 29 maart 2001, 63, p. 16) eindigt de de opvang van een asielzoeker indien voor de datum van inwerkingtreding van deze regeling op diens asielaanvraag in eerste aanleg of in bezwaar in negatieve zin is beslist, een last tot uitzetting is gegeven en door de korpschef van de politieregio waar de vreemdeling zijn woon- of verblijfplaats heeft, is medegedeeld dat hij Nederland moet verlaten. Volgens de IND is ten aanzien van appelland aan deze vereisten voldaan. Vervolgens heeft verweerder, bij besluit van 23 mei 2003, de ROA-voorzieningen aan appelland beëindigd. Tegen dit besluit heeft appelland bezwaar aangetekend. Bij besluit van 14 april 2004 heeft verweerder het bezwaar van appelland ongegrond verklaard. Het tegen dit besluit ingestelde beroep is door de rechtbank Utrecht bij uitspraak van 26 november 2004 ongegrond verklaard.

N.B.: het besluit in primo, alsmede het besluit op bezwaar is reeds in de beroepsprocedure overgelegd.

3. De grieven

3.1 De eerste grief richt zich tegen de overweging van de rechtbank dat er geen sprake van is dat appellands verblijf in Nederland wordt gedoogd.

3.2 Zoals verweerder reeds in het verweerschrift in de beroepsprocedure voor de rechtbank uitvoerig uiteen heeft gezet is appelland diverse malen aangezegd Nederland te verlaten en rust op hem, sedert 11 september 1997, de rechtsplicht Nederland te verlaten. Daaraan doet niet af dat appelland niet actief uit Nederland zal worden uitgezet. Op appelland rust de rechtsplicht Nederland te verlaten en al het mogelijke te doen om zijn zelfstandige terugkeer te realiseren, dan wel zich in een land van bestendig verblijf te vestigen. Aan het feit dat appelland gedurende enige tijd ROA-verstrekingen is blijven ontvangen mag appelland evenmin het rechtvaardig vertrouwen ontlenen dat hij deze verstrekingen, ook al verblijft hij niet langer rechtmatig in Nederland, zal blijven ontvangen. De rechtbank heeft in haar uitspraak dan ook op goede gronden overwogen dat de ROA-voorzieningen aan appelland, zonder dat hij daar recht op had, beëindigd kunnen worden.

Vgl. WBV 2004/56 (Strot 21 september 2004, nr 181, p.12)

3.3 In zijn tweede grief komt appelland op tegen de uitspraak van de rechtbank Utrecht door de uitspraak in strijd te achten met de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

3.4 De grief van appelland tegen de overweging van de rechtbank dat artikel 8 van het EVRM niet noopt tot voortzetting van de ROA-voorzieningen kan niet slagen. De rechtbank heeft op goede gronden overwogen dat appelland zijn gezinsleven op andere wijze in kan vullen, daar zijn geen ROA-verstrekingen voor nodig, en dat door de beëindiging van de ROA-verstrekingen aan appelland het gezin van appelland niet uit elkaar gehaald wordt. De rechtbank sluit voorts aan bij de inmiddels bestendige jurisprudentieële lijn van Uw Afdeling.

148

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Uit - ondermeer - de uitspraak van Uw Afdeling van 8 november 2002 (productie 2) blijkt dat artikel 8 van het EVRM niet met zich meebrengt dat het feit dat aan enig gezinslid opvang wordt geboden, zoals hier, ook aan alle overige gezinsleden opvang moet worden geboden. Uw Afdeling heeft hierover overwogen dat:

"Het recht (op uitoefening van het gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, toev. verw.) brengt niet mee dat, indien aan enig gezinslid opvang wordt geboden, dat ook aan alle overige gezinsleden moet worden gedaan. Anders dan appellant stelt, wordt het gezin niet door de weigering hem opvang te verlenen uit elkaar gehaald."

3.5 Voor zover appellant van oordeel is dat de uitspraak van de rechtbank stijd oplevert met artikel 3 van het EVRM merkt verweerder allereerst op dat de toets aan artikel 3 van het EVRM reeds in de asielprocedure van appellant aan de orde is geweest. Daarnaast leidt de enkele beëindiging van de ROA-verstrekkingsaanpak aan appellant niet tot een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie. Immers, niet betoogd kan worden dat het beëindigen van de ROA-verstrekkingsaanpak tot een onmenselijke behandeling leidt, nu het beëindigen van de ROA-verstrekkingsaanpak een gevolg is van de verwijderbaarheid van appellant op zijn asielprocedure en op appellant de rechtsplicht rust Nederland te verlaten en zelf in zijn onderhoud te voorzien. Er is geen rechtsregel die verweerder noopt in het levensonderhoud van appellant te moeten voorzien. Appellant is voorts rechtmatig van overheidsvoorzieningen uitgesloten en aan artikel 3 van het EVRM kan niet het recht op overheidsvoorzieningen worden ontleend. Verweerder attendeert Uw College in dit kader nogmaals op WBV 2004/56, en in het bijzonder op de laatste alinea van artikel I.

3.6 Het beroep van appellant op artikel 6 van het EVRM kan evenmin slagen, reeds omdat appellant het beroep op dit artikel pas thans naar voren brengt. Daarnaast vermog verweerder niet in te zien op welke wijze appellant geen eerlijk proces zou hebben gehad. Appellant heeft immers, zowel in zijn vreemdelingrechtelijke procedures, als in onderhavige procedures alle rechtsmiddelen ten dienste gestaan en heeft hij deze uit kunnen putten.

3.7 De grief van appellant tegen de overweging van de rechtbank dat aan de minister als zodanig geen zelfstandige bevoegdheid toekomt bij het toekennen van voorzieningen kan, naar de mening van verweerder, ook niet slagen. Met betrekking tot het toekennen of beëindigen van ROA-verstrekkingsaanpak beslist verweerder. Op grond van de geldende wet- en regelgeving heeft verweerder besloten dat aan appellant niet (langer) het recht op ROA-verstrekkingsaanpak toekomt. Verweerder kan en mag hiervan niet afwijken. Voorts is de Nederlandse overheid niet gehouden aan hier ten lande, al dan niet rechtmatig, verblijvende vreemdelingen voorzieningen te verstrekken. Ten aanzien van niet-rechtmatig in Nederland verblijvende vreemdelingen geldt voorts dat artikel 10, tweede lid van de Vreemdelingenwet 2000 een vangnet biedt.

3.8 Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat appellant, voor zover verweerder bekend, niet in hoger beroep is gekomen tegen de uitspraak van de rechtbank Utrecht, van gelijke datum als de thans bestreden uitspraak, in zaak van appellant tegen de minister van Financiën, waarin de rechtbank heeft geoordeeld dat de minister op goede gronden het verzoek van verweerder om een machtiging ex artikel 6 van de Europese verordening nr

149

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

2580/2001, teneinde appellant voorzieningen te verstrekken op grond van de ROA, heeft afgewezen.

3.9 Tot slot verzoekt verweerder Uw College al hetgeen reeds in onderhavige procedure door verweerder naar voren is gebracht, zowel in primo en bezwaar, als in beroep, als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

3.10 Op al deze gronden komt verweerder tot de conclusie dat het hoger beroep niet kan slagen.

4. Conclusie

4.1 Verweerder concludeert tot ongegrond verklaring van het hoger beroep en bevestiging van de bestreden uitspraak.

De heer J.M.C. Sison
Rooseveltpaan 778
3526 BK UTRECHT

SISON/MVJ

22 mei 2006

Geachte heer Sison,

Bijgaand zend ik u een kopie van de brief die ik onlangs heb ontvangen van de European Court of Human Rights. Korteidshalve verwijs ik u naar de inhoud daarvan.

Met vriendelijke groet en

hoogachting,

Mr. D. Gurses

Mr D. GÜRSES
Schoolplein Advocaten
Postbus 13319
NL — 3507 LH UTRECHT

ECHR-PE1a
AVS/sru

12 May 2006

Our Ref. 11578/06
Sison v. the Netherlands

Your Ref. JM Sison / Staat DG 2006 20020567E

Dear Sir,

I acknowledge receipt of your letter of 3 May 2006, with enclosures, including a completed application form, from which it appears that you wish to pursue the application lodged with the Court under Article 34 of the European Convention on Human Rights on behalf of your client.

I note that despite the indications in our previous letter **you have not submitted all the information** required by Rule 47 §§ 1 and 2 of the Rules of Court. In particular you have not submitted copies of the following documents:

from the proceedings against the Minister of Finance

- the objection (*bezwaarschrift*) of 20 March 2003;
- the report of the hearing at the Ministry of Finance which took place on 1 May 2003;
- the appeal against the Minister's dismissal of the objection;
- the further appeal (*hoger beroep*) of 10 January 2005 against the judgment of the Regional Court;
- the Minister's reply of 25 February 2005 to the further appeal; and
- the applicant's further memorial of 23 March 2005

from the proceedings against the Mayor and Aldermen of Utrecht

- the intention (*voornemen*) of 9 April 2003;
 - the report of the hearing of 24 April 2003;
 - the objection of 2 July 2003;
 - the report of the hearing of 2 October 2003;
 - the appeal against the Mayor and Aldermen's dismissal of the objection;
 - the further appeal of 10 January 2005 against the judgment of the Regional Court;
- and
- the Mayor and Aldermen's reply of 8 February 2005.

In addition, the Court requires an original letter of authority but I note that the authority form you have submitted is a photocopy.

That being so, **the case cannot be examined by the Court**. You are therefore requested to supplement the application by submitting the missing and documents.

I should again emphasise that you must **complete the application without undue delay, and at the latest within six weeks after receipt of the present letter**. Otherwise you run the risk that the Court will not accept the date of your first letter as the date on which the application was lodged and may consequently conclude that the six-month time-limit for the submission of applications under Article 35 § 1 of the Convention has not been complied with.

IMPORTANT

If the Registry receives no response from you, your complaints will be taken to have been withdrawn and the file opened in respect of the application will be destroyed – **without further warning** – one year after dispatch of this letter.

Yours faithfully,
For the Registrar

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Agnes van Steijn', written over a faint, circular stamp or watermark.

Agnes van Steijn
Legal Secretary